

Środa, 11 grudnia 2013 r.

P7_TA(2013)0575

Prawa człowieka na świecie w 2012 r. oraz polityka Unii Europejskiej w tym zakresie

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie rocznego sprawozdania dotyczącego praw człowieka i demokracji na świecie za rok 2012 oraz polityki Unii Europejskiej w tym zakresie (2013/2152(INI))

(2016/C 468/13)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka (PDPC) oraz inne traktaty i instrumenty międzynarodowe dotyczące praw człowieka,
- uwzględniając deklarację milenijną Organizacji Narodów Zjednoczonych z dnia 8 września 2000 r. (A/Res/55/2) i odnośne rezolucje Zgromadzenia Ogólnego ONZ,
- uwzględniając art. 21 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE),
- uwzględniając sprawozdanie roczne UE dotyczące praw człowieka i demokracji na świecie w 2012 r., przyjęte przez Radę w dniu 6 czerwca 2013 r.,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 grudnia 2012 r. w sprawie rocznego sprawozdania dotyczącego praw człowieka i demokracji na świecie za rok 2011 oraz polityki Unii Europejskiej w tym zakresie ⁽¹⁾,
- uwzględniając strategiczne ramy UE i plan działania w dziedzinie praw człowieka i demokracji (11855/2012), przyjęte przez Radę do Spraw Zagranicznych w dniu 25 czerwca 2012 r.,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 grudnia 2012 r. w sprawie przeglądu strategii UE w zakresie praw człowieka ⁽²⁾,
- uwzględniając decyzję Rady 2012/440/WPZiB z dnia 25 lipca 2012 r. w sprawie mianowania Specjalnego Przedstawiciela Unii Europejskiej ds. Praw Człowieka ⁽³⁾,
- uwzględniając swoje zalecenie z dnia 13 czerwca 2012 r. w sprawie Specjalnego Przedstawiciela UE ds. Praw Człowieka ⁽⁴⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 14 maja 2012 r. – „Zwiększanie wpływu unijnej polityki rozwoju: program działań na rzecz zmian”,
- uwzględniając swoje zalecenie dla wiceprzewodniczącej Komisji Europejskiej/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa oraz dla Rady i Komisji z dnia 13 czerwca 2013 r. w sprawie przeglądu organizacji i funkcjonowania ESDZ w roku 2013 ⁽⁵⁾,
- uwzględniając wytyczne Unii Europejskiej w zakresie praw człowieka i międzynarodowego prawa humanitarne ⁽⁶⁾,
- uwzględniając wytyczne Unii Europejskiej dotyczące propagowania i ochrony wolności religii lub przekonań oraz zalecenie Parlamentu dla Rady z dnia 13 czerwca 2013 r. w sprawie wytycznych UE dotyczących propagowania i ochrony wolności religii lub przekonań,
- uwzględniając wytyczne Unii Europejskiej dotyczące promowania i ochrony wszystkich praw człowieka przysługujących lesbijkom, gejom, osobom biseksualnym, transpłciowym i interseksualnym (LGBTI),

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0503.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0504.

⁽³⁾ Dz.U. L 200 z 27.7.2012, s. 21.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 332 E z 15.11.2013, s. 114.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0278.

⁽⁶⁾ http://www.eeas.europa.eu/human_rights/docs/guidelines_en.pdf.

Środa, 11 grudnia 2013 r.

- uwzględniając wytyczne UE w sprawie dialogów dotyczących praw człowieka, przyjęte przez Radę w dniu 13 grudnia 2001 r. i zaktualizowane w dniu 19 stycznia 2009 r.,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 października 2013 r. w sprawie korupcji w sektorze publicznym i prywatnym: wpływ na prawa człowieka w krajach trzecich ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 7 lutego 2013 r. w sprawie 22. sesji Rady Praw Człowieka Organizacji Narodów Zjednoczonych ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 listopada 2011 r. w sprawie wsparcia UE dla MTK: stawić czoła wyzwaniom i pokonać trudności ⁽³⁾,
- uwzględniając rezolucję z dnia 14 grudnia 2011 r. w sprawie przeglądu europejskiej polityki sąsiedztwa ⁽⁴⁾,
- uwzględniając wspólne komunikaty Komisji Europejskiej oraz wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa z dnia 20 marca 2013 r. pt. „Europejska polityka sąsiedztwa: działania na rzecz wzmocnienia partnerstwa” (JOIN(2013)4) oraz z dnia 25 maja 2011 r. pt. „Nowa koncepcja działań w obliczu zmian zachodzących w sąsiedztwie: przegląd europejskiej polityki sąsiedztwa” (COM(2011)0303),
- uwzględniając dokument strategiczny na lata 2011–2013 w sprawie Europejskiego Instrumentu na rzecz Wspierania Demokracji i Praw Człowieka oraz wniosek Komisji dotyczący nowego rozporządzenia finansowego dla Europejskiego Instrumentu na rzecz Wspierania Demokracji i Praw Człowieka na lata 2014–2020 (COM(2011)0844),
- uwzględniając zalecenie dla Rady z dnia 29 marca 2012 r. w sprawie warunków ewentualnego utworzenia Europejskiego Funduszu na rzecz Demokracji (EED) ⁽⁵⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję w sprawie polityki Unii Europejskiej na rzecz obrońców praw człowieka, przyjętą dnia 17 czerwca 2010 r. ⁽⁶⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 7 lipca 2011 r. w sprawie polityk zewnętrznych UE na rzecz demokratyzacji ⁽⁷⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 grudnia 2012 r. w sprawie strategii wolności cyfrowej w polityce zagranicznej UE ⁽⁸⁾,
- uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ nr 67/176 z dnia 20 grudnia 2012 r. w sprawie moratorium na stosowanie kary śmierci,
- uwzględniając rezolucje Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325 (2000), 1820 (2008), 1888 (2009), 1889 (2009), 1960 (2010) i 2106 (2013) w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa,
- uwzględniając sprawozdanie w sprawie wskaźników UE dotyczących kompleksowego podejścia do wdrażania przez UE rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325 i 1820 w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa, przyjęte przez Radę UE w dniu 13 maja 2011 r.,
- uwzględniając rezolucje Zgromadzenia Ogólnego ONZ w sprawie praw dziecka, w tym ostatnią rezolucję z dnia 4 kwietnia 2012 r. (66/141),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 listopada 2010 r. w sprawie praw człowieka oraz norm społecznych i środowiskowych w międzynarodowych umowach handlowych ⁽⁹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 listopada 2010 r. w sprawie międzynarodowej polityki handlowej w kontekście nadrzędnych potrzeb związanych ze zmianami klimatu ⁽¹⁰⁾,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0394.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0055.

⁽³⁾ Dz.U. C 153 E z 31.5.2013, s. 115.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 168 E z 14.6.2013, s. 26.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 257 E z 6.9.2013, s. 13.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 236 E z 12.8.2011, s. 69.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 33 E z 5.2.2013, s. 165.

⁽⁸⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0470.

⁽⁹⁾ Dz.U. C 99 E z 3.4.2012, s. 31.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. C 99 E z 3.4.2012, s. 94.

Środa, 11 grudnia 2013 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 listopada 2010 r. w sprawie społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw w międzynarodowych umowach handlowych ⁽¹⁾,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych oraz opinie Komisji Rozwoju i Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia (A7-0418/2013),
- A. mając na uwadze, że różne procesy przejściowe, w tym rozruchy społeczne, konflikty i sytuacje po konfliktach, jak również wstrzymane przemiany w państwach autorytarnych stanowią coraz większe wyzwanie dla strategii UE w zakresie popierania praw człowieka i demokracji na świecie; mając na uwadze, że w sprawozdaniu rocznym UE dotyczącym praw człowieka i demokracji na świecie w 2012 r. wskazuje się, że UE musi w dalszym ciągu pracować nad elastycznym reagowaniem w polityce; mając na uwadze, że najbardziej podstawowa decyzja polityczna UE dotyczy wytrwałości i politycznej determinacji, żeby pozostać w zgodzie z fundamentalnymi wartościami Unii Europejskiej w czasach pełnych wyzwań i pod naciskiem innych celów i interesów politycznych;
- B. mając na uwadze, że sprawiedliwość, państwo prawa, odpowiedzialność, przejrzystość, rozliczalność, walka z bezkarnością, uczciwe procesy oraz niezawisłe sądownictwo są nieodzownymi elementami ochrony praw człowieka;
- C. mając na uwadze, że art. 21 TUE jeszcze bardziej wzmacnia zobowiązanie Unii do kierowania się w swoich działaniach na arenie międzynarodowej zasadami demokracji, praworządności, powszechności i niepodzielności praw człowieka i podstawowych wolności, poszanowania godności ludzkiej, równości i solidarności oraz respektowania zasad Karty Narodów Zjednoczonych, Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i prawa międzynarodowego;
- D. mając na uwadze, że kopenhaskie kryteria polityczne dotyczące „stabilności instytucji będących gwarantem demokracji, praworządności, respektowania praw człowieka oraz poszanowania i ochrony praw mniejszości” pozostają fundamentalną cechą procesu rozszerzenia;
- E. mając na uwadze, że rewolty w świecie arabskim zmusiły Unię Europejską do uznania porażki poprzednich polityk i zobowiązania się do stosowania zasady „więcej za więcej” podczas dokonywania przeglądu polityki sąsiedztwa opartej na zobowiązaniu do „dostosowywania poziomu wsparcia oferowanego przez UE na rzecz partnerów stosownie do postępów w reformach politycznych oraz tworzeniu głębokiej demokracji”, poszanowania praw człowieka i podstawowych wolności, w tym wolnych i sprawiedliwych wyborów, wolności zrzeszania się, wypowiedzi oraz wolności zgromadzeń, wolnej prasy i wolnych mediów, praworządności, na straży której stoi niezależna władza sądownicza, a także wolności myśli, sumienia, religii lub przekonań;
- F. mając na uwadze, że konkluzje Rady w sprawie opracowanego przez Komisję Europejską Programu działania na rzecz zmian w zakresie unijnej polityki rozwoju, przyjętego w maju 2012 r., stanowią wyraźnie, że „wsparcie na rzecz partnerów będzie dostosowywane do ich sytuacji rozwoju oraz zaangażowania i postępów w zakresie praw człowieka, demokracji, praworządności i dobrego rządzenia”; mając na uwadze, że w ostatnim wspólnym stanowisku UE dotyczącym forum wysokiego szczebla w sprawie skuteczności pomocy zadeklarowano, że we współpracy rozwojowej systematycznie należy odwoływać się do „odpowiedzialności demokratycznej”, w ramach której kraje partnerskie ponoszą odpowiedzialność za promowanie środowiska sprzyjającego społeczeństwu obywatelskiemu oraz wzmocnienie pozycji parlamentów, władz lokalnych, krajowych instytucji audytowych oraz wolnych mediów;
- G. mając na uwadze, że Rada UE w czerwcu 2012 r. przyjęła ramy strategiczne oraz plan działania w dziedzinie praw człowieka i demokracji, zobowiązując instytucje UE do realizacji określonych, wymiernych celów polityki; mając na uwadze, że Rada UE w lipcu 2012 r. stworzyła stanowisko i powołała pierwszego tematycznego Specjalnego Przedstawiciela UE ds. Praw Człowieka; mając na uwadze, że procedura przyjęcia nowego planu działania w dziedzinie praw człowieka i demokracji, który ma wejść w życie w styczniu 2015 r., gdy wygaśnie obecny plan działania, musi rozpocząć się wiosną 2014 r.;
- H. mając na uwadze, że w październiku 2012 r. utworzono Europejski Fundusz na rzecz Demokracji, głównie w celu udzielania bezpośrednich dotacji prodemokratycznym działaczom lub organizacjom walczącym o przemiany demokratyczne w państwach sąsiedztwa i poza nimi;

⁽¹⁾ Dz.U. C 99 E z 3.4.2012, s. 101.

Środa, 11 grudnia 2013 r.

- I. mając na uwadze, że powołaniu Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ) towarzyszyły zapewnienia, że popieranie praw człowieka i demokracji będzie motywem przewodnim nowej europejskiej służby dyplomatycznej; mając na uwadze, że sieć delegatur UE na całym świecie daje wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa nowe możliwości w zakresie realizowania polityki UE w dziedzinie praw człowieka;
- J. mając na uwadze, że w swojej rezolucji dotyczącej poprzedniego sprawozdania rocznego oraz w rezolucji w sprawie przeglądu polityki UE w dziedzinie praw człowieka (które zostały przyjęte w grudniu 2012 r.) Parlament podkreślił konieczność reformy własnych praktyk w celu włączenia praw człowieka w główny nurt jego działalności oraz działań następczych wobec pilnych rezolucji potępiających naruszenia zasad demokracji, praw człowieka oraz praworządności;
- K. mając na uwadze, że eurobarometr Parlamentu Europejskiego – badanie opinii publicznej przeprowadzone w 27 państwach członkowskich UE w listopadzie i grudniu 2012 r. – wykazał po raz kolejny, że ochrona praw człowieka pozostaje jedną z najważniejszych wartości w oczach Europejczyków; mając na uwadze, że wiarygodna realizacja podjętych przez UE zobowiązań na rzecz popierania praw człowieka i demokracji w ramach strategii zewnętrznych jest kluczowa z perspektywy zachowania ogólnej wiarygodności polityki zagranicznej UE;
- L. mając na uwadze, że w grudniu 2012 r. Unia Europejska otrzymała nagrodę Nobla za swój wkład w postępowanie w zakresie pokoju i pojednania, demokracji i praw człowieka w Europie;

Uwagi ogólne

1. uznaje, że prawa człowieka znajdują się w centrum stosunków UE ze wszystkimi państwami trzecimi, w tym partnerami strategicznymi; podkreśla, że polityka UE w dziedzinie praw człowieka musi być zgodna ze zobowiązaniami wynikającymi z Traktatu, zapewniać spójność między zewnętrznymi i wewnętrznymi strategiami politycznymi oraz unikać podwójnych standardów w polityce zewnętrznej; wzywa w związku z tym do przyjęcia konkluzji Rady UE do Spraw Zagranicznych dotyczących praw człowieka i strategicznych partnerów UE, które stanowiłyby podstawę ustanowienia progu wspólnych pozycji dotyczących praw człowieka, do jakich państwa członkowskie i urzędnicy UE muszą się co najmniej odnieść w dyskusjach z partnerami strategicznymi będącymi ich odpowiedzialnymi;
2. wzywa wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, Specjalnego Przedstawiciela UE ds. Praw Człowieka oraz ESDZ do przestrzegania zobowiązań i włączenia kwestii praw człowieka i demokracji do głównego nurtu relacji UE z jej partnerami, również na najwyższym politycznym szczeblu, poprzez stosowanie wszelkich odpowiednich instrumentów polityki zewnętrznej UE;
3. uznaje kluczową rolę, jaką społeczeństwo obywatelskie odgrywa na rzecz ochrony i propagowania demokracji i praw człowieka; wzywa wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel do zagwarantowania ścisłej współpracy i partnerstwa ze społeczeństwem obywatelskim, co obejmuje też obrońców praw człowieka; uznaje również, że UE powinna z całą mocą wspierać wszystkich obrońców praw człowieka, demokracji, wolności i przejrzystości na całym świecie;
4. stwierdza, że instytucje UE i wszystkie państwa członkowskie powinny w przejrzysty i odpowiedzialny sposób stosować zdecydowane i spójne podejście do przypadków naruszenia praw człowieka na całym świecie; uważa, że w sytuacji, gdy UE staje w obliczu przypadków uporczywego łamania praw człowieka, powinna ona mówić jednym głosem i wyrażać swoje stanowisko tak, aby jej przekaz dotarł zarówno do rządów dopuszczających się naruszeń, jak i do podlegających im obywateli; wzywa Radę do Spraw Zagranicznych do organizowania co roku publicznej debaty dotyczącej praw człowieka;
5. przypomina swoją determinację, aby ściśle uczestniczyć we wdrażaniu strategicznych ram UE w dziedzinie praw człowieka i demokracji oraz aby brać udział w konsultacjach dotyczących tej kwestii;

Sprawozdanie roczne UE za 2012 r.

6. wyraża zadowolenie z przyjęcia sprawozdania rocznego UE dotyczącego praw człowieka i demokracji w 2012 r.; oczekuje nieustannego zaangażowania ze strony wiceprzewodniczącej/wysokiej przedstawiciel, wyrażającego się w przedstawianiu Parlamentowi regularnych sprawozdań; wzywa do aktywnych i konstruktywnych debat między instytucjami UE przy opracowywaniu przyszłych sprawozdań, dzięki którym zwiększy się widoczność działań UE na tym polu;

Środa, 11 grudnia 2013 r.

7. uważa, że sprawozdanie roczne powinno stać się kluczowym narzędziem komunikowania i omawiania działań UE w dziedzinie praw człowieka i demokracji; z zadowoleniem przyjmuje zatem zobowiązanie wiceprzewodniczącej/wysokiej przedstawiciel oraz ESDZ do wykorzystywania unijnych sprawozdań rocznych jako sprawozdań z realizacji dotyczących strategicznych ram UE oraz planu działania w dziedzinie praw człowieka i demokracji;
8. zauważa odwołania do działań Specjalnego Przedstawiciela UE ds. Praw Człowieka obecne w sprawozdaniu rocznym oraz zachęca wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel oraz ESDZ do uwzględnienia większej liczby pogłębionych analiz, zwłaszcza w odniesieniu do roli Specjalnego Przedstawiciela w realizacji strategicznych ram i planu działania, w celu zapewnienia adekwatnego opisu jego roli oraz prac;
9. docenia wysiłki podjęte na rzecz zestawienia różnych działań UE w dziedzinie wspierania praw człowieka i demokracji w sprawozdaniach krajowych, które dostarczają wielu informacji o pracy instytucji UE na całym świecie; wyraża jednak ubolewanie, że sprawozdania krajowe nie zostały najwyraźniej sporządzone według systematycznego, przejrzystego i spójnego schematu, który pozwoliłby na bardziej skrupulatną analizę oddziaływania i skuteczności działań UE;
10. podtrzymuje swój pogląd, że sprawozdania krajowe powinny zostać wzmocnione i powinny uwzględniać wdrażanie krajowych strategii w zakresie praw człowieka, a w związku z tym powinny odnosić się do konkretnych, opartych na zestawie wskaźników kryteriach umożliwiających ocenę pozytywnych i negatywnych tendencji, ocen skuteczności działań UE oraz dostarczających punktu odniesienia przy dostosowaniu poziomu wsparcia UE do postępów w dziedzinie praw człowieka, demokracji, praworządności i dobrego rządzenia;
11. z zadowoleniem przyjmuje wysiłek na rzecz włączenia działań Parlamentu Europejskiego do sprawozdania rocznego, zachęca do korzystania z dorobku i potencjału PE w tym m.in. licznych badań i analiz zleczanych przez PE i zachęca wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel oraz ESDZ do zrelacjonowania, jakie działania UE podjęła w odpowiedzi na rezolucje Parlamentu, w tym pilne rezolucje dotyczące naruszania praw człowieka; zachęca do ciągłego przepływu informacji oraz do współpracy między Parlamentem a Specjalnym Przedstawicielem UE ds. Praw Człowieka, zwłaszcza w nadzwyczajnych okolicznościach;
12. z zadowoleniem przyjmuje roczne sprawozdanie UE dotyczące praw człowieka i demokracji na świecie za rok 2012, ponieważ ukazuje ono starania UE o uwzględnianie kwestii praw człowieka, równości płci, demokracji i dobrych rządów w głównych nurtach polityki rozwoju i w instrumentach rozwoju;

Ramy polityczne UE

Strategiczne ramy i plan działania

13. po raz kolejny wyraża uznanie dla unijnych ram strategicznych i planu działania w dziedzinie praw człowieka i demokracji, stanowiących kamień milowy we włączaniu praw człowieka w główny nurt we wszystkich politykach zewnętrznych UE; podkreśla potrzebę ogólnego porozumienia i większej koordynacji w unijnej polityce dotyczącej praw człowieka między instytucjami UE a państwami członkowskimi; wzywa ESDZ do podejmowania większych wysiłków na rzecz zwiększenia poczucia odpowiedzialności wśród państw członkowskich za ten plan działania; apeluje o włączenie do sprawozdania rocznego sekcji dotyczącej wdrażania planu działania przez państwa członkowskie;
14. podkreśla kluczowe znaczenie skutecznej i wiarygodnej realizacji wspomnianych zobowiązań zarówno w strategicznych ramach, jak i w planie działania; wskazuje, że taka wiarygodność wymaga adekwatnego finansowania strategii ukierunkowanych na prawa człowieka oraz konsekwentnego włączania ich w główny nurt na wysokim szczeblu politycznym, takim jak poziom ministerialny czy poziom szczytów z państwami trzecimi, w tym z partnerami strategicznymi;
15. ubolewa nad faktem, że prawa gospodarcze, społeczne i kulturalne są w dalszym ciągu w dużej mierze pomijane w unijnej polityce w zakresie praw człowieka, co stoi w sprzeczności z podjętym przez UE zobowiązaniem na rzecz niepodzielności i współzależności praw, oraz wzywa ESDZ, Komisję i państwa członkowskie do zwiększenia ukierunkowanych w tę stronę wysiłków, w tym w dziedzinie praw pracowników i praw społecznych;
16. zauważa, że obecny plan działania zakończy się wraz z rokiem 2014; oczekuje, że wiceprzewodnicząca/wysoka przedstawiciel oraz ESDZ zaangażują się w terminowe dokonanie przeglądu i przeprowadzenie konsultacji z państwami członkowskimi, Komisją, Parlamentem i społeczeństwem obywatelskim, co doprowadzi do przyjęcia nowego planu działania, który wejdzie w życie w styczniu 2015 r.;

Środa, 11 grudnia 2013 r.

Specjalny Przedstawiciel UE ds. Praw Człowieka

17. uznaje znaczenie mandatu udzielonego pierwszemu Specjalnemu Przedstawicielowi UE ds. Praw Człowieka; zachęca Specjalnego Przedstawiciela UE ds. Praw Człowieka do poprawy widoczności, umiejscowienia w głównym nurcie, spójności, jednolitości i skuteczności polityki UE w dziedzinie praw człowieka, a w szczególności praw kobiet i praw wszystkich mniejszości, oraz osiągania właściwej równowagi pomiędzy cichą dyplomacją a dyplomacją publiczną podczas pełnienia swojego mandatu; ponownie zaleca, aby Specjalny Przedstawiciel UE składał Parlamentowi regularne sprawozdania ze swojej działalności i wyjaśniał swoje priorytety tematyczne i geograficzne oraz by zapewniał monitorowanie zgłoszonych przez Parlament kwestii budzących zaniepokojenie;

18. pochwała otwartość dialogu prowadzonego przez Specjalnego Przedstawiciela UE z Parlamentem i społeczeństwem obywatelskim, co tworzy podstawy ważnej praktyki, która powinna być kontynuowana i ujednolicona w celu zapewnienia należytej przejrzystości i odpowiedzialności; z zadowoleniem przyjmuje współpracę Specjalnego Przedstawiciela UE z organami regionalnymi i na forach wielostronnych oraz zachęca go do dalszego rozszerzania spektrum takich działań;

19. z zadowoleniem przyjmuje fakt, iż współpraca ze Specjalnym Przedstawicielem UE ds. Praw Człowieka została uwzględniona w jego mandacie w regionie Sahelu, i wzywa Radę oraz wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel, aby również przyjęły tę praktykę w odniesieniu do mandatów przyszłych specjalnych przedstawicieli UE dla danego obszaru geograficznego;

Wytyczne UE w zakresie praw człowieka

20. z zadowoleniem przyjmuje wytyczne UE w sprawie wolności religii lub przekonań oraz w sprawie praw człowieka osób LGBTI; przypomina jednak ESDZ o konieczności przestrzegania dobrych praktyk międzyinstytucjonalnych i terminowego nawiązywania kontaktu z właściwymi organami politycznymi Parlamentu podczas opracowywania wszelkich nowych narzędzi strategicznych, takich jak wytyczne, lub podczas dokonywania przeglądu istniejących już narzędzi; przypomina zalecenie Parlamentu dla Rady dotyczące wytycznych w sprawie wolności religii lub przekonań, w którym Parlament zaproponował ambitny zestaw instrumentów zawierających sugestie w zakresie praktycznego wdrożenia wytycznych w celu osiągnięcia znacznego postępu w dziedzinie ochrony i propagowania tej podstawowej i powszechnej wolności; pochwała przyjętą przez ESDZ oraz Radę praktykę dokonywania przeglądu i zmian starszych wytycznych; zachęca ESDZ do przyjęcia bardziej rygorystycznej procedury przeglądu, obejmującego dokładniejsze konsultacje z zainteresowanymi stronami w celu dostosowania się do zmieniających się okoliczności;

21. wzywa ESDZ oraz Radę do zwracania szczególnej uwagi na kwestię właściwych planów wdrażania wytycznych; zaleca dalsze szkolenia i zwiększanie świadomości wśród pracowników ESDZ oraz delegatur UE, a także wśród dyplomatów państw członkowskich; wyraża szczególne obawy w kwestii realizacji wytycznych dotyczących międzynarodowego prawa humanitarnego oraz wytycznych dotyczących tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania;

Dialog na temat praw człowieka z państwami trzecimi

22. zauważa dalsze trudności w osiąganiu konkretnych postępów w kilku dialogach i konsultacjach UE dotyczących praw człowieka; zachęca UE do poszukiwania nowych sposobów nadania dialogowi z państwami trzecimi większego znaczenia; podkreśla konieczność uprawiania stanowczej, ambitnej i przejrzystej polityki w dziedzinie praw człowieka w ramach tych dialogów; wzywa zatem UE do wyciągnięcia jasnych wniosków politycznych, gdy dialog dotyczący praw człowieka nie jest konstruktywny, oraz kładzenia w takich sytuacjach – lub w przypadkach uporczywego łamania praw człowieka – większego nacisku na dialog polityczny, *démarche* i dyplomację publiczną; ostrzega też przed dalszym wyłączeniem debat o prawach człowieka z dialogów na wysokim szczeblu politycznym;

23. uważa, że dialogi i konsultacje dotyczące praw człowieka powinny wzmacniać i wspierać społeczeństwo obywatelskie, obrońców praw człowieka, związki zawodowe, dziennikarzy, prawników i parlamentarzystów sprzeciwiających się naruszeniom praw człowieka w ich krajach oraz domagających się przestrzegania przysługujących im praw; wzywa UE do dopilnowania, aby dialogi i konsultacje dotyczące praw człowieka były ambitne i aby towarzyszyły im jasno określone, publicznie znane punkty odniesienia, na podstawie których można dokonać obiektywnej oceny ich skuteczności;

Środa, 11 grudnia 2013 r.

24. przypomina, że korupcja w sektorach publicznym i prywatnym nadal się utrzymuje i przyczynia się do pogłębiania się nierówności oraz dyskryminacji w odniesieniu do równego korzystania z praw obywatelskich, politycznych, gospodarczych lub społecznych i kulturalnych, oraz podkreśla fakt, że udowodniono, iż czyny o charakterze korupcyjnym i naruszenia praw człowieka wynikają z niewłaściwego wykorzystywania władzy, braku odpowiedzialności oraz różnych form dyskryminacji; apeluje o najwyższy poziom odpowiedzialności i przejrzystości w odniesieniu do pomocy zewnętrznej i budżetów publicznych związanych z budżetem UE i unijną pomocą zewnętrzną;

Krajowe strategie w zakresie praw człowieka i punkty kontaktowe ds. praw człowieka

25. dostrzega wysiłek podejmowany przez ESDZ w celu sfinalizowania pierwszego cyklu strategii krajowych UE w dziedzinie praw człowieka; ponownie przypomina o swoim poparciu dla celu, jakim jest przejście odpowiedzialności za strategię krajową przez delegaturę UE i ambasady państw członkowskich na danym terytorium, przy jednoczesnym zapewnieniu kontroli jakości na szczeblu centralnym; ubolewa jednak nad brakiem przejrzystości w odniesieniu do treści strategii krajowych; ponownie wzywa do publicznego ujawnienia przynajmniej kluczowych priorytetów strategii wszystkich poszczególnych krajów oraz oczekuje, że Parlament będzie miał dostęp do tych strategii, aby umożliwić mu prowadzenie należytych kontroli; zachęca UE do sporządzenia publicznej oceny wniosków wyciągniętych podczas pierwszego cyklu krajowych strategii UE w dziedzinie praw człowieka oraz wskazania najlepszych praktyk, które należy wykorzystać w kolejnym cyklu;

26. z zadowoleniem przyjmuje prawie kompletną sieć punktów kontaktowych ds. praw człowieka w delegaturach UE; wzywa wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel i ESDZ do opracowania takiego planu użytkowania tej sieci, by w pełni wykorzystać jej potencjał; zachęca delegatury UE do publikowania danych kontaktowych wszystkich punktów kontaktowych ds. praw człowieka i urzędników łącznikowych UE ds. obrońców praw człowieka;

Prawa człowieka a polityka handlowa UE

27. popiera praktykę uwzględniania prawnie wiążących i niepodlegających negocjacom klauzul dotyczących praw człowieka w międzynarodowych umowach zawieranych przez UE z państwami trzecimi i uznaje, że klauzule dotyczące praw człowieka powinny być regularnie zamieszczane również w umowach handlowych; wzywa do skutecznego monitorowania stosowania tych klauzul oraz do przedkładania właściwej komisji parlamentarnej sprawozdań dotyczących oceny sytuacji i sugerowanej reakcji;

28. zaznacza, że Parlament powinien wstrzymać swoją zgodę na zawarcie międzynarodowych umów w przypadku gdy występują poważne naruszenia praw człowieka;

29. przypomina, że poprawiony GSP+ wejdzie w życie dnia 1 stycznia 2014 r.; z zadowoleniem przyjmuje kontynuację programu GSP+, w ramach którego państwa mogą uzyskać preferencyjne taryfy po dokonaniu ratyfikacji i wdrożeniu 27 głównych konwencji dotyczących praw człowieka, praw pracowników oraz ochrony środowiska; przypomina o możliwości zawieszenia preferencyjnych warunków w ramach GSP, GSP+ oraz inicjatywy „wszystko oprócz broni” w przypadku ciężkiego naruszenia praw człowieka; wzywa Komisję do tego, aby uczyniła ocenę kwalifikowalności do programu GSP+ ogólnodostępną w celu zwiększenia przejrzystości i odpowiedzialności;

30. wzywa ponadto UE do określenia i przyjęcia konkretnych wytycznych dotyczących skutecznego włączenia praw człowieka w umowy handlowe i inwestycyjne w celu osiągnięcia metodologicznej spójności oraz rygoru przy ocenie oddziaływania praw człowieka;

Prawa człowieka w politykach rozwojowych UE

31. podkreśla fakt, że Partnerstwo z Pusan w sprawie skutecznej współpracy na rzecz rozwoju wezwało społeczność międzynarodową do przyjęcia, w odniesieniu do współpracy międzynarodowej, podejścia opartego na prawach człowieka w celu zwiększenia efektywności działań na rzecz rozwoju;

32. wzywa Komisję do przeprowadzenia kompleksowych ocen wpływu projektów UE w dziedzinie współpracy na rzecz rozwoju, które powinny zawierać ocenę ich wpływu na sytuację w zakresie praw człowieka, aby zagwarantować, że wysiłki UE w dziedzinie pomocy rozwojowej nie przyczyniają się do dalszej marginalizacji dyskryminowanych grup społecznych oraz zadbać o uczciwy podział środków finansowych UE między różne regiony danego kraju, w zależności od ich potrzeb i stopnia rozwoju;

Środa, 11 grudnia 2013 r.

33. ponownie stwierdza, że Komisja i Europejska Służba Działań Zewnętrznych (ESDZ) powinny być odpowiedzialne za przyjęcie podejścia opartego na prawach przy ustalaniu przyszłych programów;

34. jest zdania, że parlamenty narodowe i organizacje społeczeństwa obywatelskiego odgrywają ważną rolę w procesie skutecznego wdrażania postanowień w zakresie praw człowieka oraz podkreśla, że należy stworzyć odpowiednie warunki dla ich uczestnictwa w procesie decyzyjnym, aby podkreślać poczucie ich własnej odpowiedzialności za wybory polityczne dokonywane w związku ze strategiami rozwojowymi;

Polityka Unii Europejskiej dotycząca procesów przemian

35. zauważa przytłaczające dowody z ostatnich lat wskazujące na kluczowe znaczenie takiej polityki zagranicznej UE, która stanowi adekwatną odpowiedź na dynamiczne procesy przemian w państwach trzecich; zachęca UE do dalszego wyciągania wniosków z zarówno pozytywnych, jak i negatywnych doświadczeń z przeszłości, aby uniknąć powtórzenia pewnych błędów polityki oraz ustalić najlepsze praktyki w celu wywierania wpływu i ujednolicania procesów demokratyzacji; uznaje wymóg dotyczący polityki elastyczności w rozbieżnych sytuacjach i zachęca do opracowania narzędzi polityki, które mogłyby być stosowane w różnych scenariuszach przemian w celu włączenia – w sposób elastyczny i wiarygodny – działań na rzecz wspierania praw człowieka i demokracji w podejście unijne;

36. podkreśla, że przemiany polityczne i demokratyzacja muszą wiązać się z poszanowaniem praw człowieka, promowaniem sprawiedliwości, przejrzystością, odpowiedzialnością, pojednaniem, praworządnością oraz ustanowieniem instytucji demokratycznych, z należyтым uwzględnieniem równości płci i systemu sądenia nieletnich; podkreśla znaczenie prawa do dochodzenia roszczeń w zakresie naruszeń praw człowieka popełnionych przez dawne reżimy; podkreśla, że w odniesieniu do sprawiedliwości okresu przejściowego UE powinna zawsze opowiadać się za metodami uwzględniającymi kontekst przy jednoczesnym przestrzeganiu w sposób ścisły zasady odpowiedzialności za naruszanie praw człowieka i międzynarodowego prawa humanitarnego;

37. podkreśla, że UE powinna okazywać pełne poparcie państwom, które obaliły reżimy autorytarne i są w trakcie przemian prowadzących do demokracji, poprzez wspieranie społeczeństwa obywatelskiego jako podmiotu pełniącego istotną rolę na rzecz obrony praworządności, odpowiedzialności i przejrzystości oraz promowania ruchów społecznych realizujących postulaty zmiany politycznej i uczestnictwa; przypomina, że policja, wojsko oraz władza sądownicza są często wykorzystywane jako mechanizmy regularnego naruszania praw człowieka; podkreśla zatem, że reforma instytucjonalna tych organów musi zapewniać większą odpowiedzialność i przejrzystość podczas procesów przemian;

38. uważa, że zewnętrzne instrumenty finansowe UE stanowią ważne narzędzie promowania i obrony wartości UE za granicą; w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie do umiejscowienia praw człowieka, demokracji i praworządności w centrum działań zewnętrznych UE; wzywa do ulepszeń w zakresie spójności i skuteczności różnych instrumentów tematycznych i geograficznych prowadzących do osiągnięcia tego celu strategicznego;

39. mocno zachęca UE do wspierania aktywnego i niezależnego społeczeństwa obywatelskiego na całym świecie, zarówno pod względem politycznym, jak i finansowym, zwłaszcza poprzez Europejski Instrument na rzecz Wspierania Demokracji i Praw Człowieka; sugeruje, że otwarcie europejskich programów wymiany studenckiej na młodzież z państw nienależących do UE oraz ustanowienie programów szkoleniowych dla młodych pracowników sprzyjałoby aktywnemu udziałowi młodych ludzi w budowaniu demokracji oraz wzmocniłoby społeczeństwo obywatelskie; ubolewa, że wolność zgromadzeń – będąca podstawowym warunkiem wszelkiego rozwoju demokratycznego oraz szczególnie wrażliwą kwestią w krajach, w których zachodzą procesy przemian – wydaje się pominięta w planie działania UE w dziedzinie praw człowieka i demokracji; wzywa ESDZ i państwa członkowskie do opracowania wytycznych dotyczących wolności zgromadzeń;

40. z zadowoleniem przyjmuje ustanowienie Europejskiego Funduszu na rzecz Demokracji i wzywa do zaangażowania tego funduszu w zapewnienie wsparcia podmiotom dążącym do demokratycznych zmian poprzez zaoferowanie im elastycznego finansowania dostosowanego do ich potrzeb; wzywa do zagwarantowania odpowiedniego wsparcia finansowego UE i jej państw członkowskich dla EFD, przypomina, że kwestią o znaczeniu krytycznym jest unikanie jakiegokolwiek pokrywania się prerogatyw i działań Europejskiego Funduszu na rzecz Demokracji z prerogatywami i działaniami instrumentów zewnętrznych UE, szczególnie tych w dziedzinie praw człowieka i demokracji;

Polityka dotycząca rozszerzenia, demokratyzacja i prawa człowieka

41. podkreśla doniosłość procesu rozszerzenia jako środka wspierania demokratyzacji i zwiększania ochrony praw człowieka;

Środa, 11 grudnia 2013 r.

42. z zadowoleniem przyjmuje decyzję Komisji o umieszczeniu praworządności w centrum procesu rozszerzenia; nawołuje UE do zachowania czujności podczas procesów rozszerzenia i żądania ścisłego wdrażania postanowień kluczowych z perspektywy praw człowieka, takich jak aktywna ochrona praw osób należących do mniejszości narodowych w celu zapewnienia równego traktowania tych mniejszości w odniesieniu do kształcenia, opieki zdrowotnej, usług socjalnych i innych usług publicznych, ustanowienie praworządności wraz z aktywnymi działaniami służącymi zwalczaniu wszelkich przejawów korupcji, skuteczny dostęp do wymiaru sprawiedliwości oraz działania na rzecz zagwarantowania podstawowych wolności oraz pełnej i skutecznej równości między osobami należącymi do mniejszości narodowych i osobami należącymi do większości narodowej we wszystkich obszarach życia społecznego, gospodarczego, politycznego i kulturalnego;

43. podkreśla pilną potrzebę osiągnięcia sprawiedliwego i trwałego rozwiązania konfliktu na Bliskim Wschodzie, by doprowadzić do współistnienia dwóch państw: niezależnego, demokratycznego i trwałego państwa palestyńskiego oraz państwa Izrael, sąsiadujących ze sobą pokojowo i bezpiecznie w uznanych na szczeblu międzynarodowym granicach z 1967 r.;

44. z niepokojem zauważa, że poszanowanie praw mniejszości jest jednym z największych wyzwań zidentyfikowanych w opracowanej przez Komisję strategii rozszerzenia na lata 2012–2013; zachęca państwa członkowskie, a także kraje kandydujące i kraje będące potencjalnymi kandydatami do podjęcia ogólnej debaty publicznej na temat akceptowania mniejszości, włączania ich do systemu edukacji, udziału w strukturach społeczeństwa obywatelskiego, polepszania warunków życia oraz ogólnego zwiększania świadomości; wyraża ubolewanie z powodu szczególnie niekorzystnej sytuacji społeczności romskiej na terenie Bałkanów Zachodnich oraz faktu, że wpływa ona negatywnie na procesy asymilacji; wzywa zainteresowane kraje do wdrożenia skutecznych środków, aby rozwiązać problemy takie jak dyskryminacja i segregacja oraz dostęp do mieszkań i opieki zdrowotnej; potępia ogólnie podburzanie do nienawiści i uprzedzeń oraz złe traktowanie i dyskryminację ze względu na płeć lub orientację seksualną, a także dyskryminację grup szczególnie wrażliwych i osób niepełnosprawnych; podkreśla, że jest to problem, który występuje często w wielu krajach objętych procesem rozszerzenia, jak również w większości państw członkowskich;

45. zauważa, że w krajach objętych procesem rozszerzenia ogólnie poprawiła się wolność mediów; ubolewa przy tym nad brakiem środków gwarantujących wolność wypowiedzi w pewnych krajach objętych procesem rozszerzenia, który często prowadzi do autocenzury, ingerencji ze strony świata polityki, nacisków gospodarczych oraz prześladowania dziennikarzy i stosowania wobec nich przemocy; w tej kwestii jest poważnie zaniepokojony nasilającymi się naruszeniami wolności wypowiedzi i wolności prasy w Turcji;

Wyzwania dotyczące przemian w polityce sąsiedztwa

46. dostrzega wyzwania związane z przemianami demokratycznymi w sąsiedztwie południowym i wschodnim; zauważa narastające rozbieżności reform demokratycznych w sąsiedztwie UE; ponownie podkreśla znaczenie organizacji społeczeństwa obywatelskiego i organizacji praw człowieka w procesie przemian demokratycznych; zachęca w związku z tym do wprowadzenia rozróżnienia między południowym i wschodnim wymiarem polityki sąsiedztwa w celu efektywniejszego uwzględnienia konkretnych uwarunkowań i potrzeb każdego obszaru geograficznego;

47. wzywa UE do podejmowania spójnych działań jako partner dążący do reform odnoszących się do jej sąsiedztwa; w związku z tym wspiera dalsze zaangażowanie w procesy stowarzyszeniowe z krajami sąsiadującymi; przyjmuje do wiadomości wnioski ze szczytu w Wilnie i wzywa do dalszego zacieśnienia stosunków między UE i krajami Partnerstwa Wschodniego; wspiera demokratyczne i proeuropejskie procesy na Ukrainie oraz potępia niedawne użycie siły przeciw pokojowym demonstracjom publicznym w Kijowie jako naruszenie podstawowych zasad wolności zgromadzeń i wolności wypowiedzi;

48. zauważa nowe podejście UE, mające na celu wzmocnienie partnerstwa między UE a państwami i społeczeństwami sąsiadującymi, oparte na wzajemnej odpowiedzialności i wspólnym zobowiązaniu do poszanowania uniwersalnych wartości praw człowieka, demokracji, sprawiedliwości społecznej i praworządności;

49. z niepokojem zauważa kruchość procesów demokratycznych i pogarszanie się sytuacji dotyczącej praw człowieka i podstawowych wolności w większości państw sąsiedztwa; podkreśla, że dobre rządzenie, przejrzystość, wolność zrzeszania się, wolność wypowiedzi, myśli, sumienia i religii oraz wolność zgromadzeń, wolna prasa i wolne media, praworządność i niezawisła władza sądownicza są kluczowe dla podtrzymania przemian demokratycznych; ponownie podkreśla znaczenie ochrony i promowania równości płci i praw kobiet oraz wspierania rozwoju społecznego i zmniejszanie nierówności; uznaje kluczową rolę, jaką w budowaniu wsparcia społecznego dla reform demokratycznych w państwach sąsiedztwa odgrywa społeczeństwo obywatelskie;

Środa, 11 grudnia 2013 r.

50. ubolewa nad faktem, że w niektórych państwach organizacje społeczeństwa obywatelskiego w dalszym ciągu mają do czynienia z poważnymi ograniczeniami, takimi jak ograniczenia swobody poruszania się, postępowania sądowe przeciwko przywódcom organizacji pozarządowych i obrońcom praw człowieka, uciążliwe procedury administracyjne, agresywne stosowanie przepisów dotyczących zniesławienia przeciwko organizacjom pozarządowym lub kompletny zakaz działalności, restrykcyjne przepisy kontrolujące finansowanie zagraniczne lub uzależnienie przyjęcia wsparcia finansowego od udzielonej zgody; w tym kontekście podkreśla znaczenie Europejskiego Funduszu na Rzecz Demokracji jako elastycznej i dyskretnej formy wspierania prodemokratycznego potencjału społeczeństw krajów przed i w trakcie procesu transformacji demokratycznej;

51. wyraża ubolewanie z powodu braku postępów w osiąganiu trwałego rozwiązania politycznego w odniesieniu do „zamrożonych konfliktów”; podkreśla, że w dialogu politycznym należy w pełni uwzględnić i respektować integralność terytorialną i uznane przez społeczność międzynarodową granice uczestniczących w nim państw; wzywa UE do bardziej aktywnego zaangażowania się w tym zakresie;

52. podkreśla znaczenie krajowych instytucji praw człowieka w ramach struktury zajmującej się prawami człowieka na szczeblu krajowym, w tym w odniesieniu do monitorowania praw człowieka i zwiększania świadomości, a także zapewniania możliwości dochodzenia roszczeń w zakresie naruszeń tych praw; wzywa ESDZ i Komisję do opracowania polityki służącej wspieraniu krajowych instytucji praw człowieka oraz do wspierania ustanowienia i wzmocnienia tych instytucji zgodnie z zasadami paryskimi jako priorytetu w ramach pomocy zewnętrznej, w szczególności w ramach Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa i Partnerstwa;

53. pozostaje zaniepokojony brakiem demokracji, praworządności, podstawowych wolności oraz brakiem poszanowania praw człowieka na Białorusi;

54. z niepokojem odnotowuje przypadki wybiórczej sprawiedliwości w pewnych państwach Partnerstwa Wschodniego; przypomina, że UE wielokrotnie występowała o uwolnienie więźniów politycznych, takich jak Julia Tymoszenko na Ukrainie; powtarza, że w państwach oddanych wartościom demokratycznym odpowiedzialność polityczna i karna powinny być w jasny sposób oddzielone;

55. popiera wszelkie kroki prowadzące do dialogu politycznego, który jest istotny dla postępu przemian w Egipcie; wyraża zaniepokojenie niedawnymi sytuacjami kryzysowymi i polityczną polaryzacją w tym kraju, w tym bitwami ulicznymi między wojskiem a zwolennikami Stowarzyszenia Braci Muzułmanów, terroryzmem i brutalnymi starciami na półwyspie Synaj; potępia przemoc ekstremistów wobec mniejszości, w tym wobec społeczności koptyjskich chrześcijan; solidaryzuje się z ludnością Egiptu walczącą o demokrację, pochwała starania Unii Europejskiej oraz wiceprzewodniczącej/wysokiej przedstawiciel na rzecz rozwiązania kryzysu w Egipcie i ponownie wskazuje pilną potrzebę podjęcia konstruktywnego i pluralistycznego dialogu politycznego w celu stworzenia jasno określonego planu działania na rzecz przejścia ku rzeczywistej i trwałej demokracji; wzywa wszystkich przywódców politycznych tego państwa do poszukiwania sposobu na wyjście z niebezpiecznego impasu oraz do porozumienia w sprawie realizacji konkretnych działań służących budowaniu zaufania w celu uniknięcia ryzyka dalszego rozlewu krwi oraz polaryzacji postaw w państwie; wzywa do szybkiego powrotu do procesu demokratyzacji, w tym do zorganizowania wolnych i uczciwych wyborów prezydenckich i parlamentarnych w ramach w pełni pluralistycznego procesu; wzywa władze egipskie do przyspieszenia prac nad konstytucją sprzyjającą włączeniu społecznemu i zapewniającą równe prawa dla wszystkich obywateli;

56. wzywa do natychmiastowego zaprzestania wszystkich aktów przemocy, napaści na tle seksualnym i innych form poniżającego traktowania protestujących kobiet i działaczy na rzecz praw kobiet oraz do przeprowadzenia gruntownych i bezstronnych dochodzeń w sprawie wszystkich takich przypadków i obarczenia pełną odpowiedzialnością osób winnych tych naruszeń;

57. pozostaje głęboko zaniepokojony krytyczną sytuacją w Syrii; w najmocniejszych słowach wyraża ubolewanie w związku z wykorzystaniem broni chemicznej i stosowaniem na szeroką skalę siły i przemocy w stosunku do ludności cywilnej i mniejszości w tym państwie – co nie może być usprawiedliwione żadnymi okolicznościami – i odczuwa odrazę do skali działań państwa, mogących stanowić zbrodnie przeciwko ludzkości; ponownie zdecydowanie pochwała wezwanie skierowane przez wysokiego komisarza ONZ ds. praw człowieka, aby sprawa sytuacji w Syrii została skierowana przez Radę Bezpieczeństwa ONZ do Międzynarodowego Trybunału Karnego z wnioskiem o wszczęcie oficjalnego dochodzenia; wzywa wszystkie uzbrojone frakcje do natychmiastowego zaprzestania stosowania przemocy w państwie; wyraża olbrzymie zaniepokojenie trwającym kryzysem humanitarnym, w tym także sytuacją uchodźców, oraz skutkami dla państw ościennych i stabilności w tym regionie; ponownie podkreśla, że pomoc humanitarna dla osób potrzebujących

Środa, 11 grudnia 2013 r.

podstawowych produktów i usług w Syrii i krajach ościennych musi stać się natychmiastowym priorytetem społeczności międzynarodowej i Unii Europejskiej; uważa, że klucz do rozwiązania konfliktu stanowią mechanizmy polityczne i procesy dyplomatyczne; podkreśla znaczenie dokładnej realizacji Konwencji o zakazie prowadzenia badań, produkcji, składowania i użycia broni chemicznej oraz o zniszczeniu jej zapasów; z zadowoleniem odnosi się do niedawno przyjętej rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ oraz do wniosku sekretarza generalnego ONZ dotyczącego drugiej konferencji genewskiej zaplanowanej na grudzień 2013 r.; potępia prześladowania chrześcijan i pozostałych mniejszości religijnych na Bliskim Wschodzie;

58. przypomina swoje rezolucje z dnia 25 listopada 2010 r. w sprawie sytuacji w Saharze Zachodniej ⁽¹⁾ oraz z dnia 22 października 2013 r. w sprawie sytuacji w zakresie praw człowieka w regionie Sahelu ⁽²⁾ oraz apeluje o zagwarantowanie poszanowania praw człowieka ludności saharyjskiej i podkreśla potrzebę zajęcia się kwestią poszanowania tych praw w Saharze Zachodniej i w obozach w Tindouf, w tym wolności zrzeszania się, wolności wypowiedzi i prawa do demonstrowania; domaga się uwolnienia wszystkich saharyjskich więźniów politycznych; domaga się otwarcia tego obszaru dla niezależnych obserwatorów, organizacji pozarządowych i mediów; popiera uczciwe i akceptowalne dla wszystkich stron polityczne rozwiązanie w Saharze Zachodniej, zgodnie z odpowiednimi rezolucjami Organizacji Narodów Zjednoczonych, w tym z rezolucjami dotyczącymi samostanowienia;

Sprawiedliwość okresu przejściowego i wyzwania związane z budowaniem pokoju po konflikcie

59. uznaje odpowiedzialność za czyny stanowiące naruszenia za nieodłączny element procesu budowania trwałego pojednania; wzywa UE i państwa członkowskie, by popierały regularne uczestnictwo kobiet w procesach pokojowych i w podejmowaniu decyzji politycznych i gospodarczych, zwłaszcza w ramach przemian demokratycznych i w sytuacjach rozwiązywania konfliktów, oraz podkreśla kluczową rolę tego uczestnictwa; apeluje o postawienie zbrodniarzy wojennych przed MTK oraz wzywa państwa członkowskie do zacieśnienia w tym zakresie swojej współpracy z MTK; z zadowoleniem przyjmuje zamiar opracowania przez ESDZ dedykowanej polityki z zakresu sprawiedliwości okresu przejściowego, aby pomóc społeczeństwom rozliczyć się z czynami dokonanymi w przeszłości i zwalczyć bezkarność oraz zachęca do terminowego jej opracowania; podkreśla konieczność rozwiązywania kwestii sprawiedliwości okresu przejściowego w sposób spójny z ogólnymi zasadami wspierania przez UE międzynarodowego wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych, w szczególności MTK; zwraca szczególną uwagę na stanowiące źródło inspiracji doświadczenia UE z Bałkanów Zachodnich; wzywa UE do aktywnego wspierania nowo utworzonego mandatu specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. wspierania prawdy, sprawiedliwości, zadośćuczynienia i gwarancji niepowtarzania się naruszeń;

60. podkreśla, że kluczowym elementem podejścia UE do sprawiedliwości okresu przejściowego powinno być wsparcie reform instytucjonalnych w odniesieniu do władzy sędziowskiej w celu poprawy funkcjonowania praworządności zgodnie z międzynarodowymi normami; podkreśla konieczność sądenia sprawców dawno popełnionych zbrodni przez sądy krajowe lub międzynarodowe; podkreśla znaczenie dialogu publicznego w konfrontacji z przeszłością, właściwego konsultowania się z ofiarami oraz programów odszkodowań, w tym repatriacji; uważa, że weryfikowanie informacji o przeszłości osób pracujących w instytucjach tymczasowych stanowi test wiarygodności sprawiedliwości okresu przejściowego;

61. zauważa, że opracowywanie spójnych strategii dotyczących przemian po zakończeniu konfliktu to szczególnie złożony proces; podkreśla w związku z tym konieczność zwiększania zgodności z międzynarodowymi prawami człowieka oraz normami prawa humanitarnego w sytuacjach konfliktów zbrojnych oraz ich monitorowania, a także zachęca ESDZ do wspierania organizacji społeczeństwa obywatelskiego zajmujących się propagowaniem przestrzegania prawa humanitarnego przez zbrojne jednostki państwowe i niepaństwowe, ze zwróceniem szczególnej uwagi na prawa kobiet i najlepszy interes dziecka;

62. zdecydowanie potępia poważne naruszenia praw człowieka popełnione w sytuacjach konfliktów zbrojnych podczas ostatnich i trwających sytuacji kryzysowych, między innymi w Syrii, Mali, Demokratycznej Republice Konga oraz Republice Środkowoafrykańskiej, w szczególności egzekucje pozasądowe, gwałty oraz inne formy przemocy seksualnej, torturowanie, niesłuszne aresztowania i zatrzymania, zwłaszcza w odniesieniu do sytuacji kobiet i dzieci, które są szczególnie wrażliwe; wzywa UE do walki z bezkarnością we wszystkich tych przypadkach oraz do wspierania działań podejmowanych przez krajową władzę sądowniczą oraz MTK w celu wymierzenia sprawiedliwości sprawcom; zachęca UE do włączenia mechanizmów zapobiegania torturom do wszystkich działań w ramach stosunków zewnętrznych UE;

63. wzywa wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel oraz ESDZ do przeprowadzenia dokładnego przeglądu polityki w odniesieniu do tragicznych wydarzeń w Syrii, Libii i Mali oraz innych niedawnych konfliktów w celu dokonania zmian w unijnych wytycznych w sprawie międzynarodowego prawa humanitarnego oraz dążenia do skuteczniejszej realizacji tych

⁽¹⁾ Dz.U.C 99 E z 3.4.2012, s. 87.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0431.

Środa, 11 grudnia 2013 r.

wytycznych; wzywa UE do wspierania trwających inicjatyw Międzynarodowego Komitetu Czerwonego Krzyża oraz rządu Szwajcarii mających na celu reformę obecnych ram międzynarodowego zarządzania w odniesieniu do międzynarodowego prawa humanitarnego; popiera działania UE zmierzające do przeprowadzenia reformy Rady Bezpieczeństwa ONZ w celu umożliwienia skutecznego reagowania na współczesne sytuacje kryzysowe;

64. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że od stycznia 2014 r. rozpocznie swą działalność Europejski Ochotniczy Korpus Pomocy Humanitarnej, który umożliwi przeszkolenie i wysłanie na operacje humanitarne na całym świecie ok. 8 000 obywateli z UE i spoza niej, a także odnotowuje, że szacunkowo kolejne 10 000 osób wesprze tę inicjatywę w charakterze „wolontariuszy internetowych”, którzy będą realizować zadania możliwe do wykonania na komputerze w domu;

65. wzywa UE do opracowania wspólnego stanowiska UE w sprawie uzbrojonych dronów;

Wstrzymane przemiany i państwa zbójce

66. zwraca również uwagę na wstrzymane przemiany w państwach i regionach, w których ruchy na rzecz reform oraz procesy przejściowe zostały wstrzymane lub zaniechane przez sprawujące władzę reżimy; wzywa UE do dalszych działań na rzecz przekonania rządzących elit tych państw, jak również innych państw zbójce pozostających pod autorytarnymi rządami, do rozpoczęcia procesów reform w celu rozwinięcia silnej i stabilnej demokracji, w której przestrzega się praworządności, praw człowieka i podstawowych wolności; jest zdania, że takie działania należy prowadzić podczas wszystkich dialogów z partnerami UE, w tym na najwyższym szczeblu politycznym, poprzez wykorzystanie wszystkich stosownych obszarów unijnej polityki zewnętrznej, tzn. rozwoju, handlu itp.;

67. przypomina, że państwom i regionom, w których wstrzymano przemiany, brakuje reform demokratycznych i odpowiedzialności politycznej; powtarza, że wszyscy obywatele mają prawo do pełnego i wolnego uczestnictwa w życiu politycznym, w ramach którego odbywają się wolne, sprawiedliwe i powszechne wybory i w którym funkcjonuje więcej niż jedna partia oraz różne alternatywne i niezależne media;

68. wyraża głębokie zaniepokojenie z powodu ostatnio przyjętych represyjnych przepisów oraz ich arbitralnego wykonywania przez władze rosyjskie, prowadzącego często do prześladowania organizacji pozarządowych, działaczy społeczeństwa obywatelskiego, obrońców praw człowieka oraz osób LGBTI, a także wzywa UE do wyrażania zaniepokojenia tymi kwestiami na wszystkich szczeblach politycznych; apeluje o uwolnienie Michała Chodorkowskiego i innych więźniów politycznych oraz ubolewa nad wykorzystywaniem wymiaru sprawiedliwości do celów politycznych; wzywa władze rosyjskie do przeprowadzenia bezstronnych śledztw i pociągnięcia do odpowiedzialności osób odpowiedzialnych za śmierć Siergieja Magnickiego, Natalii Estemirowej, Anny Politkowskiej, Stanisława Markielowa i Wasilija Aleksaniana; ubolewa, że Rada nie uwzględniła zaleceń Parlamentu z dnia 23 października 2012 r. dotyczącego sprawy Magnickiego, wzywa zatem Radę do przyjęcia decyzji w sprawie stworzenia wspólnego unijnego wykazu urzędników zamieszanych w śmierć Siergieja Magnickiego; dodaje, że decyzja Rady powinna nakładać na tych urzędników ukierunkowane sankcje; wyraża swoje najgłębsze zaniepokojenie z powodu działalności skrajnie prawicowych samowolnych grup kontaktujących się z osobami LGBTI drogą internetową w celu ich wabienia i atakowania oraz umieszczania setek wideo z tymi aktami online; wzywa delegację UE i ambasady państw członkowskich w Rosji do zwiększenia wsparcia dla obrońców praw człowieka osób LGBTI zgodnie z odpowiednimi wytycznymi;

69. wyraża zaniepokojenie ciągłymi represjami na Kubie wobec niezależnych dziennikarzy i działaczy na rzecz praw człowieka, a także zniesieniem możliwości wyrażania różnicy poglądów politycznych na Kubie; zwraca uwagę na sytuację więźniów sumienia na Kubie, którzy nadal skazywani są na podstawie fałszywych oskarżeń lub przetrzymywani w aresztach tymczasowych; wzywa ESDZ i wiceprzewodniczącą/wysoką przedstawiciel do wspierania w ramach ONZ międzynarodowej i niezależnej komisji śledczej mającej za zadanie przeprowadzenie dochodzenia w sprawie okoliczności, w których w lipcu 2012 r. zginęli kubańscy obrońcy praw człowieka i pokojowo nastawieni opozycjoniści, Oswaldo Payá Sardiñas (laureat Nagrody im. Sacharowa z 2002 r.) i Harold Cepero;

70. podkreśla konieczność międzynarodowego nadzorowania sytuacji w zakresie praw człowieka w Chinach i wzywa państwa członkowskie UE, by aktywnie zaangażowały się w ustanowienie tego nadzoru w związku z brakiem znaczących i wymiernych rezultatów dialogu UE-Chiny na temat praw człowieka; pozostaje zaniepokojony nasilającymi się restrykcjami wymierzonymi w obrońców praw człowieka, prawników, działaczy społeczeństwa obywatelskiego, dziennikarzy i blogerów; wspiera wewnętrzne domaganie się przez ludność chińską przysługujących im podstawowych wolności i praw; przypomina, że UE mogłaby ułatwić to zadanie przez budowanie większego zaufania, znajdowanie nowych form dialogu oraz usprawnianie już istniejących instrumentów;

Środa, 11 grudnia 2013 r.

71. wzywa władze chińskie do podjęcia poważnego dialogu z ludnością tybetańską w celu dokonania oceny przyczyn leżących u podstaw dużej liczby samospaleń; potępia niedobrowolne przesiedlenia i przemieszczenia tybetańskich koczowników, zagrażające przetrwaniu sposobu życia, który stanowi integralną część tybetańskiej tożsamości; wzywa ESDZ, zgodnie z nowo przyjętymi wytycznymi UE w sprawie wolności religii i przekonań, do zwrócenia szczególnej uwagi na kwestię represji religijnych w Tybecie oraz wzywa Chiny do zakończenia swoich restrykcyjnych polityk względem tybetańskiego buddyzmu; podkreśla potrzebę poprawy systemu kształcenia ze szczególnym uwzględnieniem kształcenia dwujęzycznego w tym regionie w celu zachowania tożsamości narodowej i dziedzictwa narodowego oraz w celu wyeliminowania przyczyn bezrobocia osób młodych;

72. wyraża poważne zaniepokojenie z powodu sytuacji w zakresie praw człowieka w Iranie, trwających nadal represji w stosunku do reformatorów, rosnącej liczby więźniów politycznych, więźniów sumienia oraz więźniów za wiarę, dyskryminacji i prześladowania społeczności wyznawców bahaizmu, niezmiennie wysokiej liczby egzekucji, w tym egzekucji nieletnich, powszechnego stosowania tortur, niesprawiedliwych procesów i niebotycznych kwot kaucji, a także poważnego ograniczania wolności informacji, wypowiedzi, zgromadzeń, wyznania, edukacji i przemieszczania się; z zadowoleniem przyjmuje uwolnienie kilku więźniów sumienia w Iranie, w tym Nasrin Sotoudeh, prawniczki i laureatki Nagrody im. Sacharowa; wzywa władze irańskie do uwolnienia Maħdiego Karrubiego, Zahry Rahnaward i Mir-Hosejna Musawiego, trojga liderów opozycji przebywających w areszcie domowym, którym od ponad dwóch lat nie postawiono żadnych zarzutów, a także do zezwolenia specjalnemu sprawozdawcy ONZ ds. sytuacji w zakresie praw człowieka w Iranie na wizytę w tym kraju, podjęcie działań na rzecz wprowadzenia moratorium na wykonywanie kary śmierci, zlikwidowania cenzury internetu i umożliwienia swobodnego wyrażania swoich poglądów w Iranie; odnotowuje wznowienie stosunków dyplomatycznych między Iranem i społecznością międzynarodową oraz wyraża nadzieję na zadowalające i akceptowane przez obie strony zakończenie negocjacji między grupą E3+3 a Iranem w sprawie irańskiego programu jądrowego;

73. wyraża głębokie zaniepokojenie pogorszeniem się sytuacji w zakresie praw człowieka w Koreańskiej Republice Ludowo-Demokratycznej, zwraca uwagę na przyjęcie przez Parlament Europejski rezolucji o pilnym charakterze (art. 122 Regulaminu) i wzywa KRLD do zaangażowania się w znaczący dialog na temat praw człowieka z Unią Europejską; wzywa KRLD do zaprzestania pozasądowych egzekucji i położenia kresu wymuszonym zaginięciom, do uwolnienia więźniów politycznych i zezwolenia obywatelom na swobodne podróżowanie, zarówno na obszarze kraju, jak i poza jego terytorium; wzywa KRLD do zapewnienia krajowym i międzynarodowym mediom wolności wypowiedzi i wolności prasy oraz do zezwolenia obywatelom na wolny od cenzury dostęp do internetu; zauważa, że wszystkie działania KRLD o charakterze prowokacyjnym, a także środki ograniczające nałożone na obywateli tego kraju doprowadziły do szeroko rozpowszechnionego ubóstwa i deprivacji materialnej;

74. wyraża poważne zaniepokojenie sytuacją w Kaszmirze, gdzie każdy akt przemocy względem ludności cywilnej jest powodem głębokiego ubolewania; jest świadomy, że wszczęte zostały śledztwa mające wyjaśnić kwestię niezidentyfikowanych miejsc pochówku; postuluje jednak, aby każda próba znalezienia winnych i rozliczenia sprawców naruszeń wobec ludności cywilnej opierała się na mechanizmach ochrony praw człowieka;

75. wzywa Unię Europejską do działań wspierających powołanie państwa prawa, gwaranta podstawowych praw i wolności, poprzez uczestnictwo w skoordynowanej i pluralistycznej strategii dla Sahelu, która z jednej strony zapewniłaby bezpieczeństwo w regionie, a z drugiej doprowadziła do upowszechnienia praw człowieka, tak aby zaprzestać ich łamania, które przybiera formę tortur, niesłusznych aresztowań wymierzonych często w członków opozycji i dziennikarzy, tłumienia pokojowych demonstracji, przemocy wobec kobiet w postaci gwałtów, przymusowych małżeństw, okaleczania narządów płciowych, jak również dyskryminacji ze względu na pochodzenie etniczne lub kastowe;

76. wyraża głębokie zaniepokojenie nasilającą się tendencją do stosowania przez państwo przemocy wobec osób LGBTI w niektórych państwach subsaharyjskich, zwłaszcza w Ugandzie, Nigerii, Kamerunie i Senegalu; zdecydowanie potępia próby wprowadzania w życie coraz bardziej represyjnych przepisów w państwach, w których homoseksualizm już jest uznawany za niezgodny z prawem; zwraca się do parlamentarzystów o zaprzestanie ulegania populistycznym i konserwatywnym naciskom, wywieranym między innymi przez przywódców religijnych, oraz o ochronę praw wszystkich obywateli, w tym osób LGBTI; wskazuje, że w 76 państwach homoseksualizm jest nadal niezgodny z prawem, a w pięciu krajach zagrożony jest karą śmierci; ponownie wyraża ubolewanie, że umowę z Kotonu podpisano bez przeprowadzenia w ramach dialogu politycznego dyskusji na temat dyskryminacji ze względu na orientację seksualną, co Parlament bieżącej kadencji wielokrotnie postulował; przypomina Komisji i Radzie o zdecydowanym postanowieniu Parlamentu, żeby włączyć ten aspekt do następnego przeglądu tej umowy;

Środa, 11 grudnia 2013 r.

77. wzywa UE do opracowania skutecznej polityki sankcji wobec wszystkich reżimów stosujących metody represyjne względem ludności cywilnej;

78. wzywa UE, aby w dalszym ciągu aktywnie wspierała obrońców praw człowieka, w tym przez udostępnianie na czas tymczasowego schronienia zagrożonym osobom; wzywa UE do rozszerzenia swojej polityki wspierania obrońców praw człowieka o osoby zgłaszające przypadki naruszenia i dziennikarzy śledczych, którzy mogą w znaczący sposób przyczynić się do ochrony i propagowania praw człowieka;

Obserwacja wyborów i strategie wspierania demokracji

79. z zadowoleniem przyjmuje dalsze wsparcie przez UE procesów wyborczych na świecie poprzez rozmieszczenie unijnych misji obserwacji wyborów oraz misji ekspertów ds. wyborów, a także poprzez zapewnianie pomocy wyborczej i wspieranie obserwatorów krajowych; zauważa, że misje te przyczyniły się ostatnio do wsparcia rozwoju demokratycznego w sąsiedztwie UE i były świadkami przeniesienia władzy w ręce opozycji (Senegal) oraz umocnienia demokracji powstałej w następstwie konfliktu (Sierra Leone);

80. podkreśla znaczenie podejmowania działań następczych w odpowiedzi na sprawozdania i zalecenia sporządzone w ramach misji obserwacji wyborów; podkreśla inicjatywę Parlamentu mającą na celu wspieranie kontynuacji zaleceń misji obserwacji wyborów poprzez zastosowanie ich jako części „planu działania na rzecz demokracji” w danych państwach oraz nadanie głównemu obserwatorowi specjalnej roli w celu zapewnienia kontynuacji i wdrażania zaleceń z poparciem stałych organów Parlamentu;

81. podkreśla znaczenie zwiększania potencjału operacyjnego parlamentów między wyborami; przypomina w tym kontekście, że UE zadeklarowała podczas forum wysokiego szczebla w sprawie skuteczności pomocy, że współpracę rozwojową będzie opierać na zasadzie „odpowiedzialności demokratycznej”, w odniesieniu w szczególności do wzmocnionej pozycji parlamentów; wzywa UE do podjęcia działań na rzecz podejścia opartego na prawach w celu włączenia zasad dotyczących praw człowieka do działalności operacyjnej UE oraz do obrony zagadnień z zakresu praw człowieka w ramach globalnego programu rozwoju, zgodnie z ustaleniami zawartymi w planie działania;

82. przypomina o zobowiązaniu wiceprzewodniczącej/wysokiej przedstawiciel do skoncentrowania się podczas obserwacji wyborów na uczestnictwie kobiet, mniejszości narodowych i osób niepełnosprawnych zarówno jako kandydatów, jak i wyborców; postuluje, aby wnioski unijnych misji obserwacji wyborów były zawsze brane pod uwagę podczas opracowywania programów wsparcia pełnego i równego udziału kobiet w procesach wyborczych oraz podczas wdrażania zaleceń misji;

Wolność wypowiedzi

83. podkreśla szczególne znaczenie wolności wypowiedzi, w tym wolności mediów w okresie przejściowym; z zadowoleniem przyjmuje zaangażowanie UE w opracowanie wytycznych dotyczących wolności wypowiedzi (online i offline) oraz zaleca UE rozwijanie metodologii monitorowania zmian w ustawodawstwie ograniczających pluralizm i wolność prasy w państwach trzecich oraz reagowania na nie;

84. wyraża poważne i niesłabnące zaniepokojenie cenzurą internetu oraz skalą tego zjawiska w różnych krajach; podkreśla, że w swoich strategiach politycznych UE musi nadać priorytet wdrażaniu prawa do uczestnictwa oraz prawa dostępu do informacji jako głównych zasad demokracji, których należy przestrzegać również w internecie, a także musi korzystać z dostępnych mechanizmów zwiększania odpowiedzialności publicznej, takich jak zasady otwartego dostępu do danych; podkreśla, że powinno to się odbywać na wszystkich szczeblach dialogu z państwami trzecimi, w tym w ramach stosunków dwustronnych, również na najwyższym szczeblu; podkreśla, że media internetowe pełnią istotną rolę dla funkcjonalności i skuteczności społeczeństwa obywatelskiego, w tym obrońców praw człowieka, związków zawodowych i osób zgłaszających przypadki naruszenia; wzywa Komisję i ESDZ do podejmowania dalszych wysiłków na rzecz włączania wolności cyfrowej do głównego nurtu stosunków zewnętrznych UE;

85. zauważa niefortunną tendencję do ustanawiania przepisów ograniczających swobodę wypowiedzi i gromadzenia się osób wspierających prawa człowieka osób LGBTI; zauważa, że przepisy takie obowiązują obecnie na Litwie i w Rosji, są rozpatrywane na Ukrainie i zostały zaproponowane w Gruzji, Armenii i Kazachstanie; gratuluje Mołdawii uchylecia przepisów zabraniających „rozpowszechniania jakichkolwiek innych związków niż te odnoszące się do małżeństwa lub rodziny”; wzywa delegacje UE w odnośnych krajach do wyrażenia szczególnego zaniepokojenia UE tymi przepisami;

Środa, 11 grudnia 2013 r.

Wspieranie powszechnych praw człowieka przez UE

86. w pełni popiera pozytywne stanowisko przyjęte przez UE w strategicznych ramach dotyczących praw człowieka i demokracji w kwestii promowania i ochrony wszystkich praw człowieka, jak również obietnicę, że UE „będzie protestować przeciwko wszelkim próbom zanegowania powszechnego charakteru praw człowieka”; ponownie wyraża swoje pełne poparcie dla niepodzielności i powszechności praw człowieka oraz wzywa UE do przestrzegania tych wartości; przypomina, że zgodnie z art. 21 Traktatu o Unii Europejskiej (tytuł V rozdział 1 – Postanowienia ogólne o działaniach zewnętrznych Unii) obejmuje to również Międzynarodowy pakt praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych;

System praw człowieka ONZ

87. wyraża ponownie swoje wsparcie dla wzmocnienia systemu praw człowieka ONZ jako fundamentalnego z perspektywy postępu w zakresie powszechnych praw człowieka; docenia działania UE w ramach przeglądu Rady Praw Człowieka ONZ i wzywa wszystkich członków Rady Praw Człowieka do przestrzegania najwyższych norm w zakresie praw człowieka oraz postępowania zgodnie z deklaracjami złożonymi przed wyborami; uznaje niezależność urzędu Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Praw Człowieka oraz posiadaczy mandatów w ramach specjalnych procedur ONZ za kluczowy warunek ich sprawnego funkcjonowania, a także podkreśla potrzebę stosowania gwarantującego to finansowania bez wskazania konkretnego celu;

88. z zadowoleniem przyjmuje początek drugiego cyklu procesu powszechnego okresowego przeglądu praw człowieka i wzywa UE do tego, aby nadal zwracała szczególną uwagę na poprawę procedur powszechnego okresowego przeglądu praw człowieka oraz stopień wdrożenia zaleceń powszechnego okresowego przeglądu praw człowieka, które państwa zaakceptowały i których zobowiązały się przestrzegać;

89. wzywa państwa członkowskie UE do pracy nad zobowiązaniami podjętymi w ramach strategicznych ram UE w celu ratyfikowania i wdrożenia kluczowych międzynarodowych traktatów dotyczących praw człowieka poprzez ratyfikowanie i wdrożenie w szczególności dziesięciu podstawowych traktatów ONZ dotyczących praw człowieka oraz protokołów fakultatywnych, a także do złożenia właściwych deklaracji dotyczących zagwarantowania przyjęcia wszelkich procedur dotyczących indywidualnych skarg i zapytań; podkreśla znaczenie tej ratyfikacji ze względu na wewnętrzną i zewnętrzną wiarygodność polityki UE w dziedzinie praw człowieka; wyraża głębokie zaniepokojenie faktem, że uporczywie nieprzedstawianie w terminie przez niektóre państwa członkowskie UE swoich okresowych sprawozdań właściwym organom ONZ ds. monitorowania praw człowieka podważa również wiarygodność unijnej polityki w zakresie praw człowieka względem państw trzecich;

90. wzywa UE do zachęcania państw trzecich do pełnej współpracy ze specjalnymi sprawozdawcami ONZ i niezależnymi ekspertami w zakresie praw człowieka, w tym przez wydawanie stałych zaproszeń i przyjmowanie takich ekspertów;

91. zachęca UE i jej państwa członkowskie do wspierania Wysokiej Komisarz Narodów Zjednoczonych ds. Praw Człowieka we wdrażaniu jej sprawozdania za rok 2012 w sprawie wzmocnienia organów traktatowych Narodów Zjednoczonych, które odgrywają kluczową rolę w monitorowaniu faktycznego wdrożenia zobowiązań w zakresie praw człowieka przez państwa będące stronami traktatów ONZ dotyczących praw człowieka;

92. ubolewa nad przyjęciem przez Radę Praw Człowieka ONZ rezolucji A/HRC/RES/21/3 w sprawie tradycyjnych wartości, podważającej zasadę uniwersalnych i niepodzielnych praw człowieka i poleca UE wyrażenie wobec niej sprzeciwu; ubolewa nad brakiem działań następczych w związku z rezolucją A/HRC/RES/17/19 w sprawie praw człowieka, orientacji seksualnej i tożsamości płciowej oraz wzywa grupę państw pracujących nad tą kwestią – w tym Republikę Południowej Afryki – do zapewnienia jak najszybszych działań następczych w związku z tą rezolucją; pochwała działania Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Praw Człowieka mające na celu promowanie i ochronę korzystania przez osoby LGBTI ze wszystkich praw człowieka, obejmujące zwłaszcza oświadczenia, sprawozdania i nową kampanię Wolni i Równi; wzywa Wysokiego Komisarza NZ ds. Praw Człowieka do kontynuowania tych działań i wyrażania żywego zaniepokojenia z powodu tzw. przepisów antypropagandowych ograniczających wolność wypowiedzi i gromadzenia się;

93. w świetle reguł międzynarodowego prawa humanitarnego określonych w konwencji haskiej z 1907 r. (art. 42–56) i w czwartej konwencji genewskiej (IV. konwencja genewska, art. 27–34 i 47–78), a także w przepisach I. protokołu dodatkowego, podkreśla potrzebę dopilnowania przez UE, aby partnerzy podlegający kategorii okupanta wypełniali swoje obowiązki wobec ludności na terytoriach okupowanych; przypomina, że zgodnie z międzynarodowym prawem humanitarnym przestrzeganie norm zdrowia publicznego, zaopatrzenie okupowanej ludności w żywność i zapewnienie jej

Środa, 11 grudnia 2013 r.

opieki medycznej należą do obowiązków okupanta; ponownie podkreśla, że wszelkie przeniesienia ludności cywilnej przez okupanta na terytorium okupowane są zabronione i że osobom oskarżonym o przestępstwa karne należy umożliwić udział w postępowaniach zgodnych z uznanymi na szczeblu międzynarodowym gwarancjami sądowymi, do których zalicza się informowanie o powodzie ich aresztowania, oskarżenie o konkretne przestępstwo oraz jak najszybsze zapewnienie rzetelnego procesu;

Międzynarodowy Trybunał Karny

94. ponownie wyraża zdecydowane wsparcie dla Międzynarodowego Trybunału Karnego (MTK); uważa rosnącą liczbę państw-stron za ważny element rozwoju stanowiący o coraz większej powszechności trybunału; z zadowoleniem przyjmuje ratyfikowanie statutu rzymskiego przez Gwatemalę w kwietniu 2012 r. oraz przez Wybrzeże Kości Słoniowej w lutym 2013 r.;

95. wzywa ministrów spraw zagranicznych państw UE do przyjęcia konkluzji Rady do Spraw Zagranicznych, w których potwierdzone zostało zdecydowane wsparcie UE i jej państw członkowskich dla Międzynarodowego Trybunału Karnego i w których odnotowano wysiłki UE na rzecz nieustannego dokonywania przeglądu, aktualizacji i rozszerzania swoich instrumentów dotyczących Międzynarodowego Trybunału Karnego oraz w których wyrażono odnowione zobowiązanie do podejmowania działań na rzecz powszechności statutu rzymskiego w celu zapewnienia szerszego dostępu do sprawiedliwości ofiarom poważnych przestępstw podlegających prawu międzynarodowemu;

96. ubolewa, że Rzymski Statut Międzynarodowego Trybunału Karnego nadal nie jest uwzględniony w nowym rozporządzeniu w sprawie GSP na liście konwencji wymaganych do uzyskania statusu GSP+; zauważa, że wiele państw wnioskujących o GSP+ nie jest państwem-stroną statutu lub go nie ratyfikowało (np. Armenia i Pakistan); ponownie zaleca, by dodać statut rzymski do kolejnej listy konwencji;

97. wzywa UE i jej państwa członkowskie, aby podkreślały potrzebę ratyfikowania i wdrożenia statutu i porozumienia o przywilejach i immunitetach trybunału w negocjacjach oraz rozmowach politycznych z państwami trzecimi, organizacjami regionalnymi oraz innymi grupami regionalnymi, a także by uwzględniały postanowienia dotyczące MTK oraz międzynarodowego wymiaru sprawiedliwości w umowach UE z państwami trzecimi;

98. zachęca ESDZ do dopilnowania, aby wszystkie delegatury UE i specjaliści przedstawiciele UE byli w pełni poinformowani o decyzji Rady UE i planie działania w sprawie MTK, a także o zestawie narzędzi na rzecz komplementarności oraz zachęca do aktywnego wspierania MTK, wykonywania jego decyzji oraz zwalczania bezkarności osób popełniających przestępstwa objęte statutem rzymskim;

99. wzywa delegatury UE oraz specjalnych przedstawicieli UE, zwłaszcza Specjalnego Przedstawiciela UE ds. Praw Człowieka, do aktywnego wspierania MTK podczas dialogu politycznego i spotkań z państwami trzecimi, wykonywania jego decyzji oraz zwalczania bezkarności osób popełniających przestępstwa objęte statutem rzymskim; sugeruje ponadto wzmocnienie wsparcia finansowego udzielanego MTK;

100. z zadowoleniem odnosi się do przyjęcia unijnego zestawu narzędzi na rzecz przyspieszenia komplementarności oraz wzywa ESDZ i Komisję do podjęcia dodatkowych działań na rzecz jego skutecznego wdrożenia; zachęca UE do dopilnowania, aby wsparcie dla MTK było odpowiednio włączane do głównego nurtu wszystkich właściwych obszarów polityki zagranicznej UE;

101. wzywa państwa członkowskie UE do pełnego wdrożenia statutu rzymskiego przez dostosowanie ustawodawstwa krajowego do wszystkich zobowiązań statutowych oraz do stosowania się do wniosków MTK o pomoc i współpracę na wszystkich etapach postępowań przed trybunałem, zwłaszcza w odniesieniu do badania wstępnego, dochodzenia, aresztowania i wydania, ochrony ofiar i świadków, tymczasowego zwolnienia i wykonania wyroku; ubolewa, że wpłaty składowe do funduszu powierniczego na rzecz ofiar pozostają niewystarczające i wzywa państwa członkowskie UE do zapewnienia funduszowi niezbędnych środków, aby mógł w pełni realizować powierzone mu zadanie;

102. wyraża poparcie dla odpowiednio finansowanych ze zwyczajnego budżetu trybunału działań na rzecz współpracy zewnętrznej i informowania opinii publicznej oraz podkreśla znaczenie tych działań dla zapewnienia widoczności wymiaru sprawiedliwości;

103. wzywa państwa członkowskie UE, aby ratyfikowały poprawki z Kampali do statutu rzymskiego oraz zachęcały państwa trzecie do ich ratyfikacji;

104. wzywa UE i jej państwa członkowskie do zwiększenia wysiłków na rzecz zwalczania bezkarności na własnym terytorium; zachęca je w tym kontekście do uwzględnienia zaleceń europejskiej sieci punktów kontaktowych dotyczących osób odpowiedzialnych za ludobójstwo, zbrodnie przeciw ludzkości oraz zbrodnie wojenne;

Środa, 11 grudnia 2013 r.

Kara śmierci

105. ponownie wyraża swój jednoznaczny sprzeciw wobec kary śmierci i uważa wdrożenie powszechnego moratorium z myślą o całkowitym zniesieniu kary śmierci za główny cel polityki UE w dziedzinie praw człowieka; podkreśla fakt, że nigdy nie udowodniono, iż kara śmierci skutecznie odstrasza od popełniania przestępstw oraz że według dostępnych danych kara śmierci stosowana jest przede wszystkim w stosunku do osób znajdujących się w trudnej sytuacji; pochwała działania Unii Europejskiej i jej państw członkowskich podjęte w ramach Organizacji Narodów Zjednoczonych, które doprowadziły do przyjęcia przez Zgromadzenie Ogólne rezolucji dotyczącej moratorium na stosowanie kary śmierci w grudniu 2012 r.; wyraża jednak zaniepokojenie przywróceniem kary śmierci w niektórych krajach; wzywa UE do dalszego podejmowania ukierunkowanych kampanii dotyczących kary śmierci oraz do bardziej intensywnego dialogu z krajami opowiadającymi się za utrzymaniem tej kary; oczekuje, że zostaną z nim przeprowadzone odpowiednie konsultacje w trakcie planowanego na 2013 r. przeglądu rozporządzenia (WE) nr 1236/2005 w sprawie handlu niektórymi towarami, które mogłyby być użyte do wykonywania kary śmierci lub tortur;

106. ubolewa, że Białoruś pozostaje ostatnim państwem na kontynencie europejskim, w którym stosowana jest kara śmierci; powtarza, że egzekucje Dmitrija Konowalowa oraz Władysława Kowalewa są powodem do ubolewania; powtarza apel do Białorusi o wdrożenie moratorium na stosowanie kary śmierci, które powinno prowadzić ostatecznie do jej zniesienia;

Biznes a prawa człowieka

107. przypomina, że europejskie przedsiębiorstwa powinny przestrzegać norm dotyczących praw człowieka podczas prowadzenia działalności, również poza terytorium UE; wyraża zaniepokojenie w związku z doniesieniami na temat współpracy niektórych przedsiębiorstw unijnych z reżimami autorytarnymi, zwłaszcza w przypadkach, w których handel towarami o znaczeniu strategicznym, np. w dziedzinie technologii informacyjno-komunikacyjnych, doprowadził do naruszeń praw człowieka;

108. przypomina, że ważne jest wspieranie społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw, w tym podczas prowadzenia działalności poza UE, oraz zapewnienie społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw w całym łańcuchu zaopatrzenia; jest przekonany, że przedsiębiorstwa europejskie i ich oddziały oraz podwykonawcy powinni odgrywać kluczową rolę w promowaniu i rozpowszechnianiu międzynarodowych standardów dotyczących biznesu i praw człowieka na całym świecie; podkreśla znaczenie rzetelnej sprawozdawczości dotyczącej praw człowieka, społecznego i środowiskowego wpływu projektów wspieranych przez Europejski Bank Inwestycyjny (EBI) lub w ramach kredytów eksportowych przyznanych przez europejskie agencje kredytowe; podkreśla fakt, że operacje finansowe wykonywane przez te instytucje powinny przyczyniać się do realizacji podstawowych zasad leżących u podstaw działań zewnętrznych Unii, o których mowa w art. 21 TUE;

109. wzywa ESDZ do przedstawienia sprawozdania dotyczącego realizacji zobowiązań podjętych w planie działania UE dotyczącym praw człowieka w odniesieniu do wytycznych ONZ dotyczących biznesu i praw człowieka; ubolewa z powodu braku postępów w zakresie udzielenia przez Komisję odpowiedzi na wniosek Parlamentu Europejskiego dotyczący prawodawstwa nakładającego na unijne przedsiębiorstwa wymóg dopilnowania, by dokonywane przez nie zakupy nie wspierały inicjatorów konfliktów i sprawców poważnych naruszeń praw człowieka;

110. przypomina Komisji o podjętym przez nią we wrześniu 2010 r. zobowiązaniu w zakresie zbadania kwestii pracy przymusowej w więzieniach w państwach trzecich i dokonania przeglądu reakcji UE stosownie do sytuacji oraz zwraca się do Komisji o przedstawienie Parlamentowi sprawozdania w sprawie wyniku tego procesu; wzywa Komisję do wprowadzenia przepisów zakazujących importu do UE towarów produkowanych w ramach pracy przymusowej i pracy więźniów;

Eliminacja wszelkich form dyskryminacji

111. przypomina artykuły Powszechnej deklaracji praw człowieka stanowiące, że wszyscy ludzie rodzą się wolni i równi pod względem swojej godności i swoich praw oraz posiadają wszelkie prawa i wolności zawarte w deklaracji bez względu na jakiejkolwiek różnice; podkreśla znaczenie zwalczania wszelkich form dyskryminacji, w tym ze względu na rasę, kolor, płeć, orientację seksualną, język, wyznanie, przynależność kastową, pochodzenie społeczne, kulturę, wiek, urodzenie, niepełnosprawność lub inny status; ponawia apel do UE o to, by zwalczanie dyskryminacji i nietolerancji stanowiło kluczową część jej polityki w dziedzinie praw człowieka oraz o oparcie tej polityki na sprzyjającej włączeniu i kompleksowej definicji niedyskryminacji; podkreśla, że poszanowanie praw mniejszości stanowi kluczowy element pokoju, rozwoju i demokracji; z zadowoleniem przyjmuje zaangażowanie UE wraz z Organizacją Narodów Zjednoczonych i organizacjami regionalnymi w tym zakresie i zachęca do dalszych działań;

Środa, 11 grudnia 2013 r.

112. wzywa UE do zwracania szczególnej uwagi na dyskryminację opartą na formach podziału społecznego, takich jak kasty czy analogiczny system dziedzicznego statusu, które mają niezwykle szkodliwy, a czasem destrukcyjny wpływ na szanse równego korzystania z praw człowieka; jest zdania, że państwa, w których utrzymuje się nadal podział kastowy, należy usilnie wzywać do jego zakazania, a państwa te muszą zagwarantować, że przyjmowane przepisy w zakresie zwalczania podziału kastowego są rzeczywiście wdrażane;

Wolność myśli, sumienia, religii lub przekonań

113. podkreśla, że prawo do wolności myśli, sumienia, religii lub przekonań, wyrażone w art. 18 Powszechnej deklaracji praw człowieka oraz innych międzynarodowych instrumentach dotyczących praw człowieka stanowi podstawowe prawo człowieka, powiązane z innymi prawami człowieka i podstawowymi wolnościami, obejmujące prawo do wiary lub niewiary, a także wolność wyznawania przekonań zarówno o charakterze teistycznym, jak i nieateistycznym czy ateistycznym, prywatnie lub publicznie, samemu lub we wspólnocie z innymi oraz prawo do przyjmowania, zmiany, odrzucania lub powrotu do poglądów według własnego uznania; wzywa UE do wspierania prawa do wolności religii lub przekonań na forach międzynarodowych i regionalnych oraz w stosunkach dwustronnych z państwami trzecimi;

114. przypomina, że prawo odmowy służby wojskowej ze względu na przekonania stanowi pełnoprawne wykonywanie prawa do wolności myśli, sumienia i religii oraz wzywa ESDZ i państwa członkowskie do zaapelowania do krajów, w których istnieje system obowiązkowej służby wojskowej, o umożliwienie odbycia alternatywnej służby o charakterze niezołnierskim lub cywilnym, pełnionej w interesie publicznym i nienoszącej znamion kary, oraz o powstrzymanie się od karania obdzektorów, w tym na podstawie wyroków sądowych, za niewywiązanie się z obowiązku odbycia służby wojskowej;

115. potępia w najmocniejszych słowach dyskryminację, nietolerancję, przemoc i zabójstwa na tle religii lub przekonań, niezależnie od miejsca ich występowania oraz osób, których dotyczą; jest szczególnie zaniepokojony nasilającymi się próbami rozwiązywania sporów w religijnie podzielonych narodach przy użyciu przemocy i prześladowania, gdyż działania te stanowią przeszkodę dla długotrwałego pokoju i pojednania; jest również zaniepokojony coraz bardziej wrogą postawą rządów i ogółu społeczeństwa w wielu krajach, w których nadal odmawia się mniejszościowym grupom religijnym lub wyznaniowym wolności kultu lub publicznego wyrażania swojej religii lub przekonań; zwraca uwagę, że narasta wrogość społeczna i mnożą się ataki na grupy religijne lub wyznaniowe, które przyniosły skutek w postaci licznych zgonów i zranień, oraz że w dalszym ciągu niepokój budzi bezkarność i brak ochrony mniejszościowych społeczności religijnych lub wyznaniowych;

116. sprzeciwia się wszelkiemu ustawodawstwu, na mocy którego karze się obywateli za zmianę ich religii lub przekonań; wyraża głębokie zaniepokojenie faktem, iż w wyniku stosowania takich przepisów obywatele w niektórych krajach ryzykują uwięzienie lub nawet karę śmierci; jest również zaniepokojony tym, że osoby, które odeszły od religii lub ją zmieniły, stają się obiektem społecznej wrogości, która przejawia się w przemocy i zastraszaniu; sprzeciwia się przepisom przewidującym karanie za wypowiedzi uznawane za bluźniercze, szkalujące lub obraźliwe w stosunku do religii lub symboli, wizerunków lub uczuć religijnych; stwierdza, że przepisy te nie są zgodne z przyjętymi normami międzynarodowymi w zakresie praw człowieka; potępia przepisy ustaw o bluźnierstwie obowiązujących w Afganistanie, Bangladeszu, Egipcie, Pakistanie i Arabii Saudyjskiej, które zezwalają na uwięzienie winnego lub skazanie go na karę śmierci;

117. z zadowoleniem przyjmuje ostatnio wystosowane przez Europejski Instrument na rzecz Wspierania Demokracji i Praw Człowieka zaproszenia do składania wniosków, w których nadaje się priorytetowe znaczenie działaniom społeczeństwa obywatelskiego zwalczającym dyskryminację ze względu na religię lub przekonania oraz wspiera takie działania; zachęca UE do wspierania pluralistycznych wysiłków na rzecz dialogu międzykulturowego i międzywyznaniowego oraz współpracy na różnych szczeblach z udziałem przywódców społeczności, kobiet, młodzieży i przedstawicieli mniejszości etnicznych, oraz w celu wspierania budowania pokoju i spójności społecznej; wzywa UE i państwa członkowskie do opracowania programów dotacyjnych na rzecz ochrony i propagowania wolności religii lub przekonań w krajach, w których prawo to jest najbardziej zagrożone;

118. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie UE do wspierania prawa do wolności religii lub przekonań na forach międzynarodowych i regionalnych, w tym na forum ONZ, Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie (OBWE), Rady Europy i innych mechanizmów regionalnych; zachęca UE do dalszego przedstawiania swojej corocznej rezolucji w sprawie wolności religii lub przekonań na Zgromadzeniu Ogólnym ONZ oraz do wspierania mandatu Specjalnego Sprawozdawcy ONZ ds. Wolności Religii lub Przekonań;

Środa, 11 grudnia 2013 r.

Prawa oraz wzmocnienie pozycji kobiet i dzieci

119. wyraża pełne poparcie dla prac ONZ na rzecz ochrony praw i wzmocnienia pozycji kobiet; zachęca UE do podejmowania ukierunkowanych kampanii na rzecz politycznego i gospodarczego uczestnictwa kobiet oraz do wspierania inicjatyw skierowanych przeciw przemocy na tle płciowym i kobietobójstwu; popiera realizację planu działania w sprawie równości płci oraz wzmocnienia pozycji kobiet w kontekście współpracy na rzecz rozwoju; wzywa delegatury UE do wprowadzenia konkretnych środków dotyczących roli pomocy zewnętrznej i współpracy na rzecz rozwoju w ramach lokalnych strategii wdrażania wytycznych UE dotyczących przemocy wobec kobiet i dziewcząt oraz zwalczania wszelkich form ich dyskryminacji, w tym przymusowych małżeństw; podkreśla, że rola Komisji i państw członkowskich w tej dziedzinie, zarówno w UE, jak i poza jej granicami, nie może się ograniczać do zwalczania przemocy wobec kobiet we wszystkich jej formach: fizycznej, psychologicznej, społecznej czy finansowej, lecz powinna skoncentrować się na niezależnej od płci edukacji od najmłodszych lat; apeluje zatem do Komisji i Rady o dalsze zachęcanie państw trzecich do tego, by uwzględniały prawa kobiet podczas opracowywania przepisów krajowych oraz zadbały o ich odpowiednie wdrożenie;

120. ponownie potępia wykorzystywanie kobiet oraz wszelkie formy przemocy wobec kobiet, w tym przemocy domowej; w związku z tym wzywa wszystkie państwa członkowskie Rady Europy do podpisania i ratyfikowania Konwencji w sprawie zapobiegania i zwalczania przemocy wobec kobiet oraz apeluje do UE o zaangażowanie się w proces przystąpienia do tej konwencji, tak aby zapewnić spójność pomiędzy wewnętrznymi i zewnętrznymi działaniami UE w sprawie przemocy wobec kobiet; podkreśla znaczenie prowadzenia kampanii informacyjnych i edukacyjnych w społecznościach, w których praktykuje się okaleczanie narządów płciowych kobiet, seksualne wykorzystywanie młodych dziewcząt, wczesne i przymusowe małżeństwa, kobietobójstwo i inne naruszenia praw człowieka ze względu na płeć, oraz podkreśla znaczenie, jakie ma włączenie w przygotowanie i realizację tych kampanii obrońców praw człowieka, którzy już walczą o zaprzestanie takich praktyk; zachęca ESDZ i państwa członkowskie UE do dalszego podejmowania kwestii okaleczania narządów płciowych kobiet w dialogu politycznym i strategicznym z państwami partnerskimi, w których praktyka ta nadal występuje;

121. wzywa UE do dalszej ochrony praw reprodukcyjnych i podkreśla potrzebę umieszczenia tych polityk w centrum współpracy na rzecz rozwoju z państwami trzecimi; zdecydowanie potępia odrażającą praktykę okaleczania narządów płciowych kobiet w niektórych częściach Afryki, zabójstwa honorowe, aborcję ze względu na płeć dziecka i przymusowe małżeństwa; przywołuje istotne wnioski Międzynarodowej Konferencji na temat Ludności i Rozwoju w Kairze;

122. popiera rozpoczętą przez sekretarza generalnego ONZ inicjatywę „Przed wszystkim edukacja”, ponieważ dostęp do edukacji wzmacnia ochronę przeciwko zagrożeniom dla przyszłości dziewcząt, takich jak wczesne małżeństwo i wczesna ciąża, wirus HIV, ubóstwo, przemoc domowa i przemoc na tle seksualnym, a także zmniejsza śmiertelność dzieci i matek;

123. apeluje o nasilenie działań służących możliwie najpełniejszej realizacji – przed upływem terminów – milenijnych celów rozwoju związanych z równością płci, zdrowiem matek i dostępem do odpowiednich systemów opieki zdrowotnej, edukacją oraz prawami w zakresie zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego, zwłaszcza najsłabszych grup takich jak dziewczęta i młode kobiety, w oparciu o stanowcze zobowiązanie się rządów do poprawy mechanizmu odpowiedzialności za wypełnienie obecnych zobowiązań w zakresie praw człowieka oraz mechanizmu ich monitorowania, a także do propagowania powszechnego dostępu do wymiaru sprawiedliwości oraz do zapewnienia rzeczywistego uczestnictwa wszystkich ludzi, w tym osób najbardziej marginalizowanych i pokrzywdzonych, w procesie opracowywania, podejmowania decyzji i wdrażania; zdecydowanie zaleca, by prawa kobiet i równouprawnienie uczynić odrębnym celem w ramach milenijnych celów rozwoju na okres po 2015 r., z wyraźnym naciskiem na kwestie zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego oraz prawa w tym zakresie;

124. wzywa UE i jej państwa członkowskie do dopilnowania, aby proces przeglądu prowadzony w związku z dwudziestolecie Międzynarodowej Konferencji na temat Ludności i Rozwoju (ICPD + 20) doprowadził do kompleksowej analizy wszystkich aspektów dotyczących pełnego korzystania z praw seksualnych i reprodukcyjnych oraz wzywa do ponownego potwierdzenia zdecydowanego i postępowego podejścia do powszechnych praw seksualnych i reprodukcyjnych zgodnie z międzynarodowymi normami w zakresie praw człowieka, a także apeluje o zwiększenie odpowiedzialności, jeśli chodzi o osiągnięcia; w szczególności wzywa UE i państwa członkowskie do dopilnowania, aby proces przeglądu był prowadzony na zasadach uczestnictwa oraz zapewniał różnym zainteresowanym stronom, w tym społeczeństwu obywatelskiemu, a także kobietom, młodzieży i młodym ludziom, możliwości konstruktywnego udziału; przypomina, że ramy tego przeglądu muszą opierać się na prawach człowieka i w szczególności sposób muszą skupiać się na prawach seksualnych i reprodukcyjnych;

125. wyraża poważne zaniepokojenie problemem gwałtów; ubolewa nad zastraszająco wysokim stopniem bezkarności sprawców gwałtów w krajach takich jak Indie czy Pakistan;

Środa, 11 grudnia 2013 r.

126. potępia powszechne wykorzystywanie przemocy seksualnej i gwałtu jako broni wojennej, zwłaszcza w regionie Wielkich Jezior; zwraca uwagę na włączenie przestępstw na tle płciowym oraz przemocy seksualnej do statutu rzymskiego jako zbrodni wojennej, zbrodni przeciwko ludzkości lub do aktu prawodawczego dotyczącego ludobójstwa lub tortur; z zadowoleniem przyjmuje w tym kontekście rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 2106 (2013) w sprawie zapobiegania przemocy seksualnej podczas konfliktu, przyjętą 24 czerwca 2013 r., która potwierdza, że MTK odgrywa główną rolę w zwalczaniu bezkarności osób dokonujących przestępstw seksualnych i przestępstw na tle płciowym; wzywa UE do wsparcia pełnej realizacji tych zasad; powtarza również zobowiązanie UE do włączenia praw człowieka i kwestii związanych z płcią w główny nurt misji WPBiO zgodnie z przełomowymi rezolucjami Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325 i 1820 w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa;

127. wzywa UE do nadania priorytetu walce z handlem ludźmi; podkreśla potrzebę uwzględnienia zarówno wewnętrznych, jak i zewnętrznych aspektów, podczas rozwiązywania problemu handlu ludźmi; zachęca państwa członkowskie do wdrożenia unijnej dyrektywy (2011/36/UE) i Strategii UE na rzecz wyeliminowania handlu ludźmi na lata 2012–2016;

128. apeluje o powszechną ratyfikację Konwencji ONZ o prawach dziecka; wzywa Komisję i ESDZ do podjęcia działań na rzecz praw dziecka, z położeniem szczególnego nacisku na przemoc wobec dzieci, a konkretnie na kwestie przymusowej pracy dzieci, małżeństw dzieci, wcielania dzieci w szeregi ugrupowań zbrojnych, ich rozbijania, rehabilitacji i późniejszej resocjalizacji, a także nawołuje, aby w dialogu na temat praw człowieka prowadzonym z odnośnymi krajami poruszać kwestię zajmowania się czarami przez dzieci; podkreśla, że w unijnej polityce zewnętrznej należy nadać priorytetowe znaczenie kwestii praw dzieci;

129. podkreśla potrzebę przyspieszenia działań na rzecz realizacji zmienionej strategii wdrożenia wytycznych UE w sprawie dzieci w konfliktach zbrojnych; zachęca UE do dalszego pogłębiania współpracy ze specjalnym przedstawicielem ONZ ds. dzieci w konfliktach zbrojnych; z zadowoleniem przyjmuje uruchomienie w 2012 r. nowej linii finansowania służącej wspieraniu dzieci dotkniętych konfliktami zbrojnymi poprzez pomoc humanitarną zapewniającą dostęp do edukacji w sytuacjach nadzwyczajnych;

130. przypomina swoje wcześniejsze zalecenia w sprawie usprawnienia własnych procedur dotyczących kwestii związanych z prawami człowieka i zwiększenia wysiłków na rzecz skutecznego włączenia kwestii praw człowieka do głównego nurtu własnych struktur i procesów; ubolewa, że nie wprowadzono żadnych ulepszeń w odniesieniu do debat plenarnych i rezolucji dotyczących przypadków łamania praw człowieka, naruszania zasad demokracji i praworządności, a także związanych z nimi działań następczych; z zadowoleniem przyjmuje wysiłki na rzecz usprawnienia współpracy w zakresie praw człowieka z parlamentami narodowymi państw członkowskich;

o

o o

131. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Europejskiej Służbie Działań Zewnętrznych, Wiceprzewodniczącemu Komisji/Wysokiemu Przedstawicielowi Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa, Specjalnemu Przedstawicielowi UE ds. Praw Człowieka, rządów i parlamentom państw członkowskich oraz krajów kandydujących, Organizacji Narodów Zjednoczonych, Radzie Europy, a także rządów państw i terytoriów, o których mowa w niniejszej rezolucji.
